Nr. 21

27 mei 1961
VERSCHIJNT WEKELIJKS

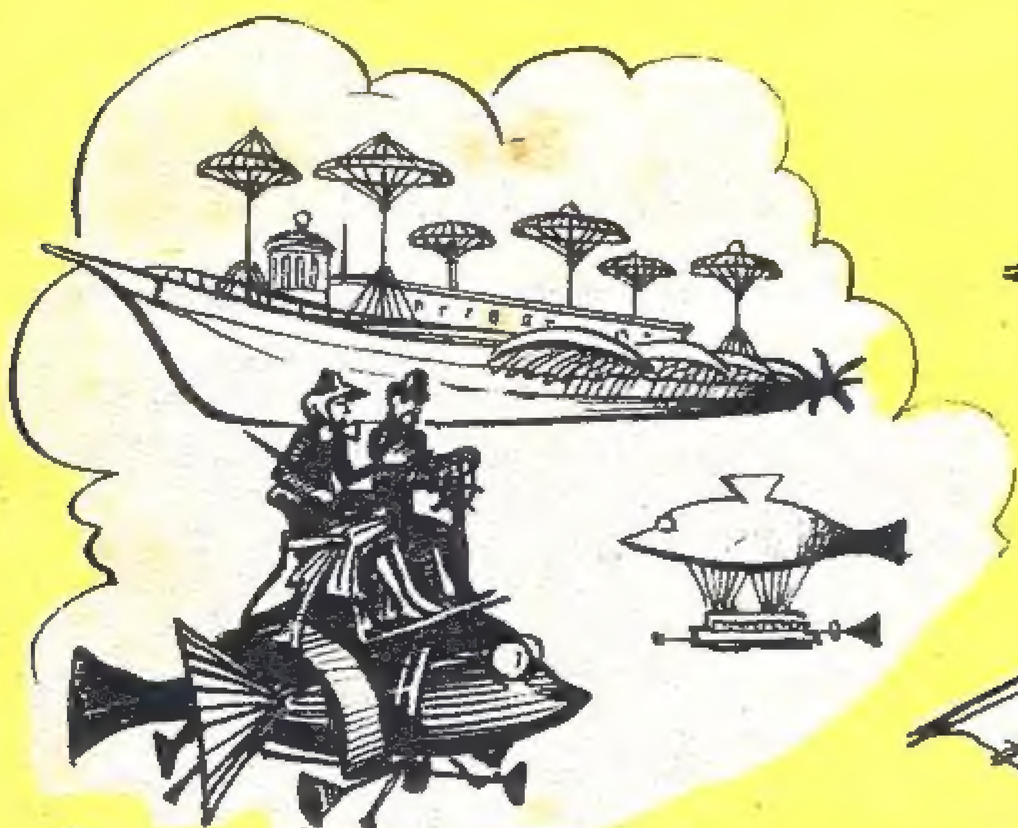

SJORS van de Rebellenclub

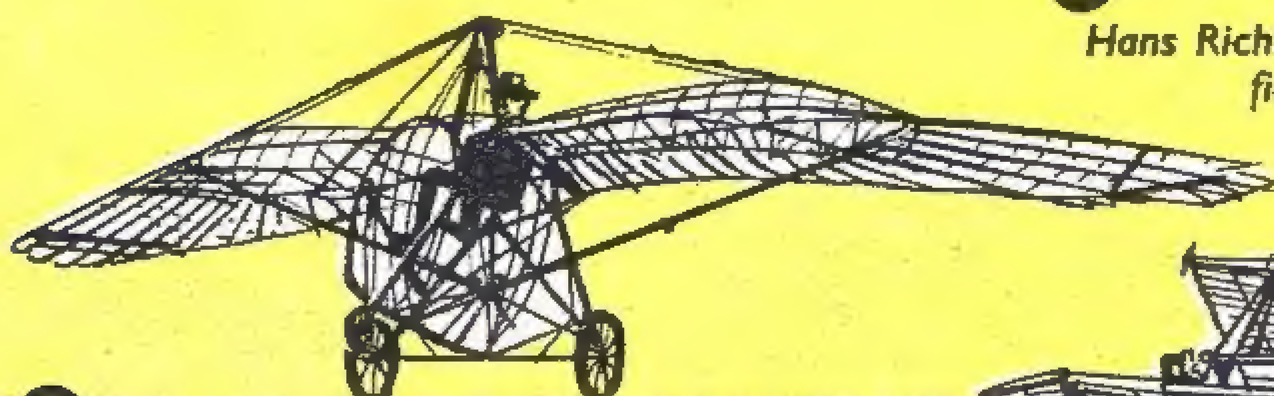
Mijn vader is geen struikrover - blz. 4-5

Vreemde vogels in de lucht

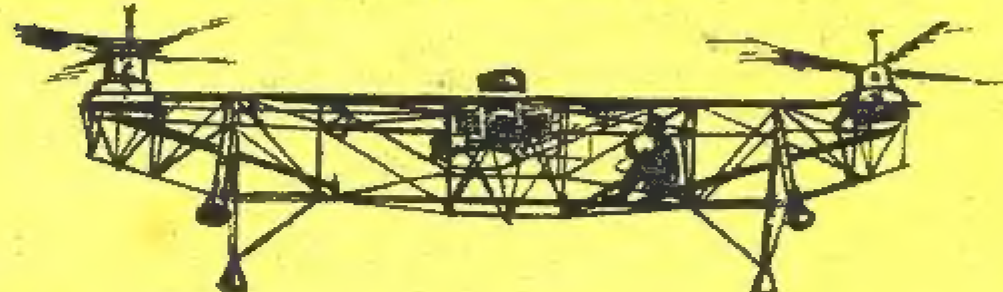
DE VEROVERING VAN HET LUCHTRUIM

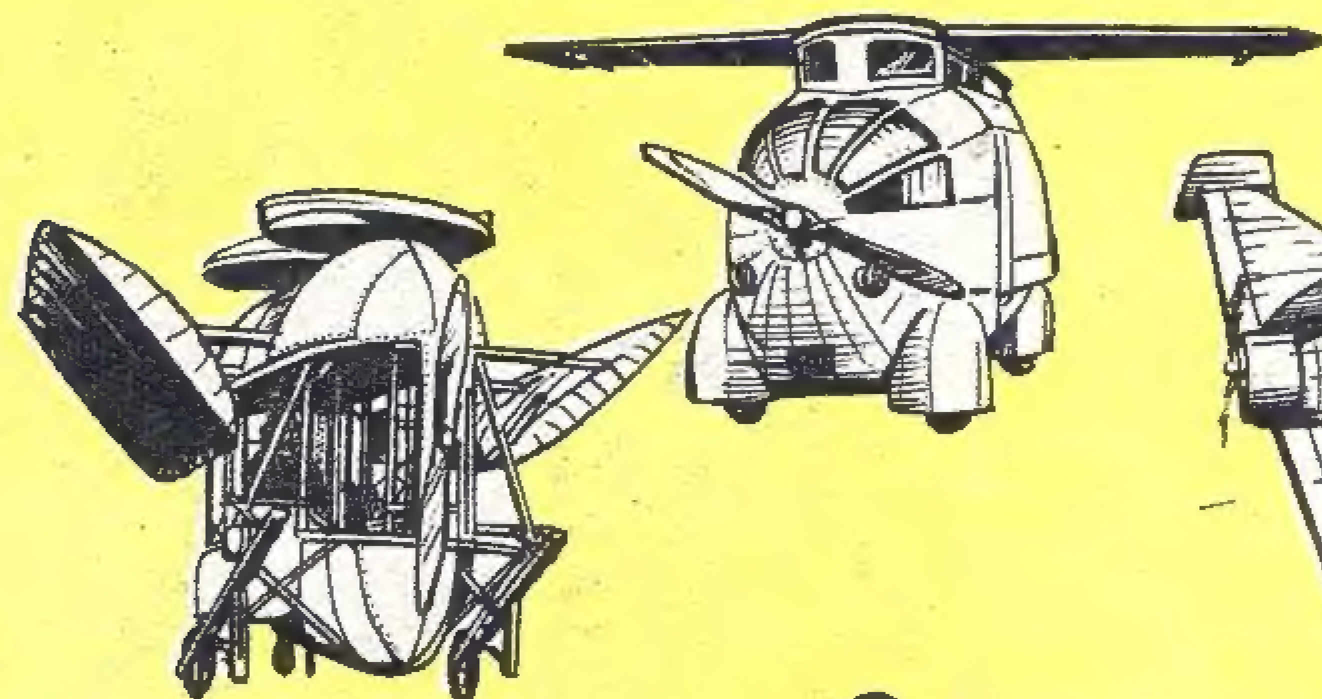
1 *Onze voorouders zagen in hun fantasie het luchtruim gevuld met voertuigen die als schepen of vissen door de lucht vlogen, hangend aan paraplu's en klapperend met vinnen.*

2 *Een Amerikaanse imitatievogel uit 1930 met voetaandrijving en klappende vleugels.*

3 *Een goed Frans ontwerp was deze helikopter van vóór de oorlog van 1940.*

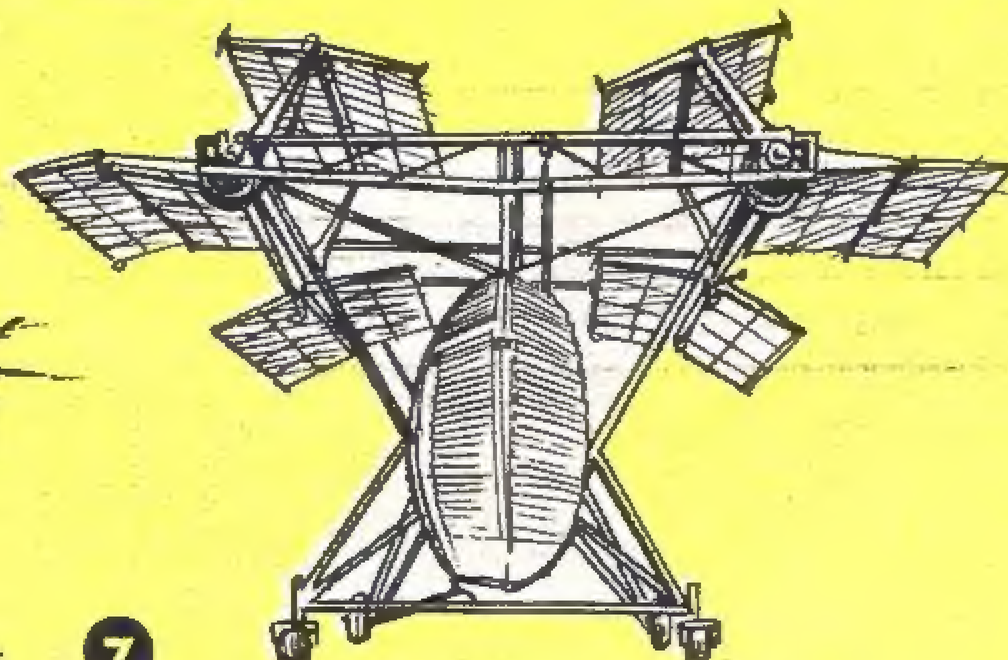
4 *Twee fraaie stukken figuurzaag- en timmerwerk uit Amerika, omstreeks 1930 in elkaar geknutseld. Ze hebben nooit gevlogen.*

5 *Een uitvinding van de Amerikaan Norris. De romp van zijn vliegtuig was onder de vleugel opgehangen als de mand onder een ballon. Het toestel lag daardoor zeer rustig in de lucht.*

6 *Hans Richter probeerde in 1932 de lucht in te fietsen. De vleugel had een spanwijdte van zes meter.*

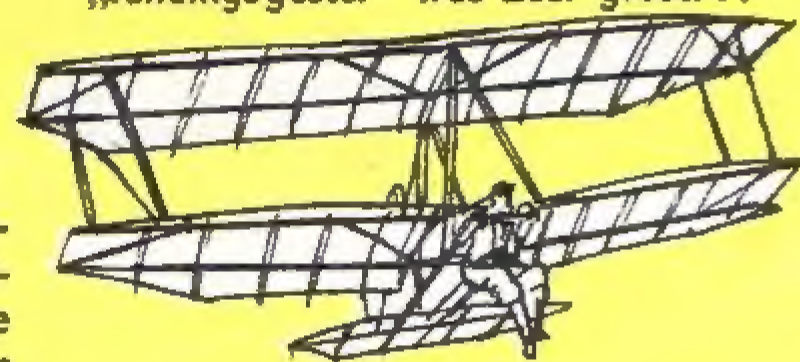

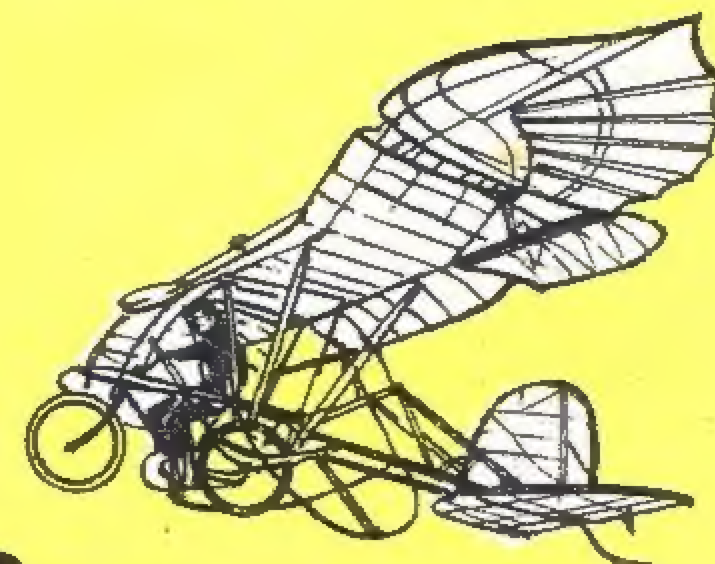
7 *Geen dorsmachine, maar een Amerikaans ontwerp voor een helikopter uit 1933.*

8 *Twee goede ontwerpen uit 1930. Links de Duitse Fieseler, een vliegende vleugel met twee motoren. Een ander staartloos vliegtuig was de Engelse Pterodactyl.*

9 *Hans Richter maakte ook een zweefvliegtuig waarvan hijzelf de motor en het landingsgestel was. Het gevaar van „motor"-storing of gebroken „landingsgestel" was zeer groot. . .*

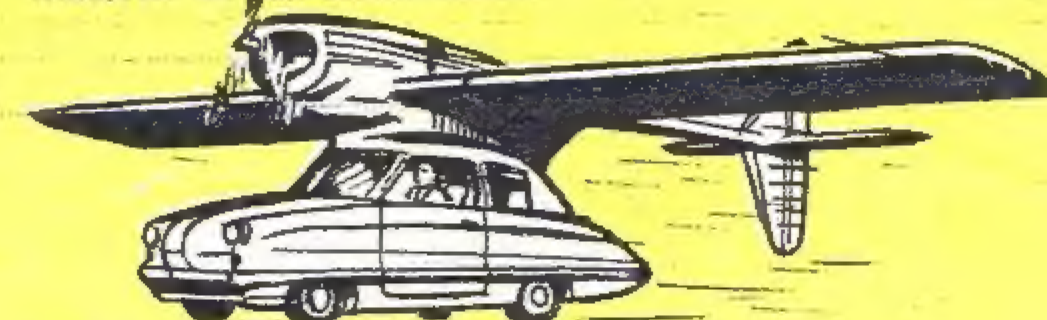

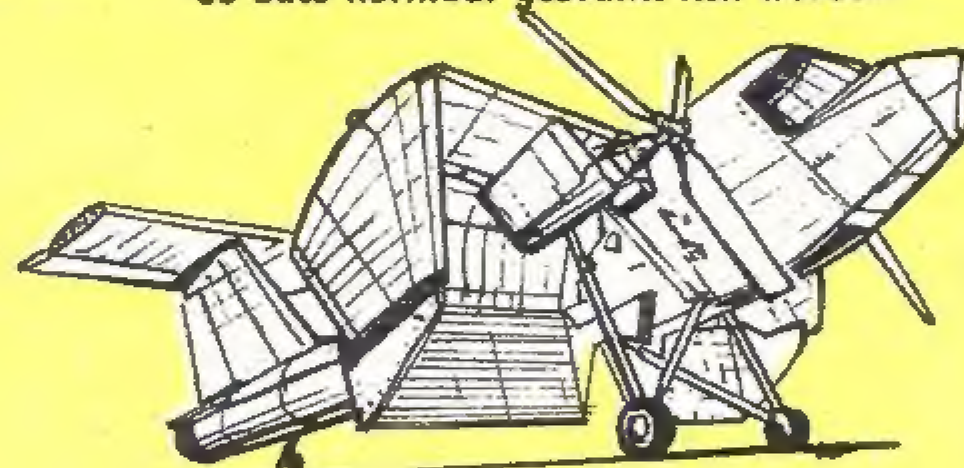
10 *Een prachtig stuk knutselwerk van de Duitser Karl Lindeman uit 1934. Jammer genoeg werden zijn vliegende fietsen geen succes.*

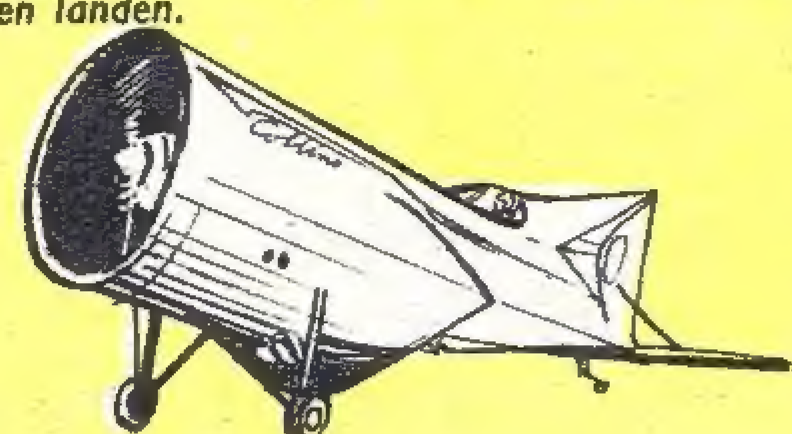
11 *Een echte vliegende schotel, gebouwd in Frankrijk in 1955. Dit toestel had een doorsnee van acht meter en werd voortgestuwd door drie zuigermotoren en een straalmotor.*

12 *Een combinatie van auto en vliegtuig in Amerika (1947). De vleugels kon men afnemen, zodat de auto normaal gebruikt kon worden.*

13 *Twee vreemde Amerikaanse toestellen. De bovenste uit 1957 diende als proeftoestel voor het ontwikkelen van vliegtuigen die op een klein startbaantje kunnen opstijgen. Het onderste vliegtuig zou recht omhoog moeten starten en recht omlaag moeten landen.*

MUG en MIK

DE SPORTHELDEN

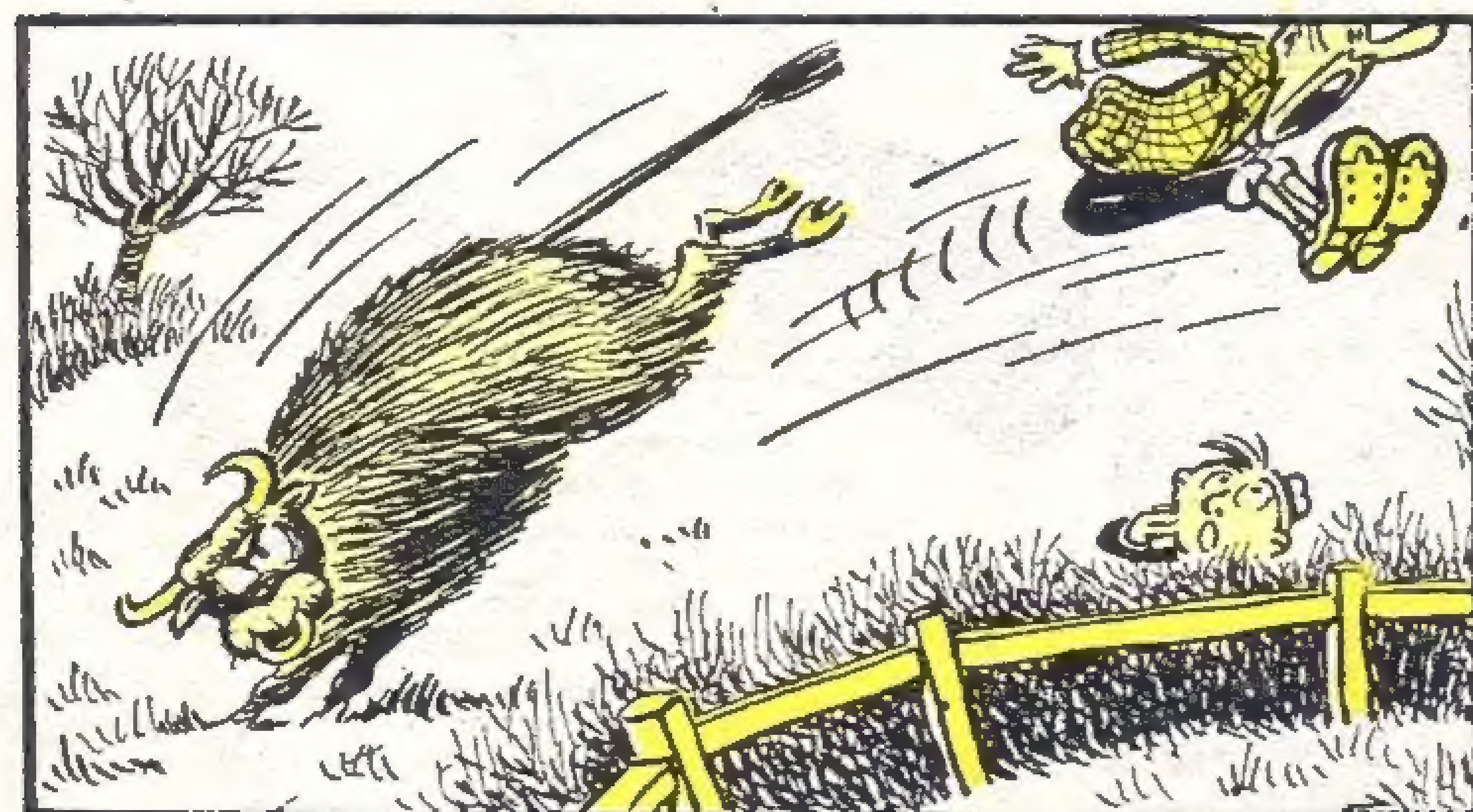

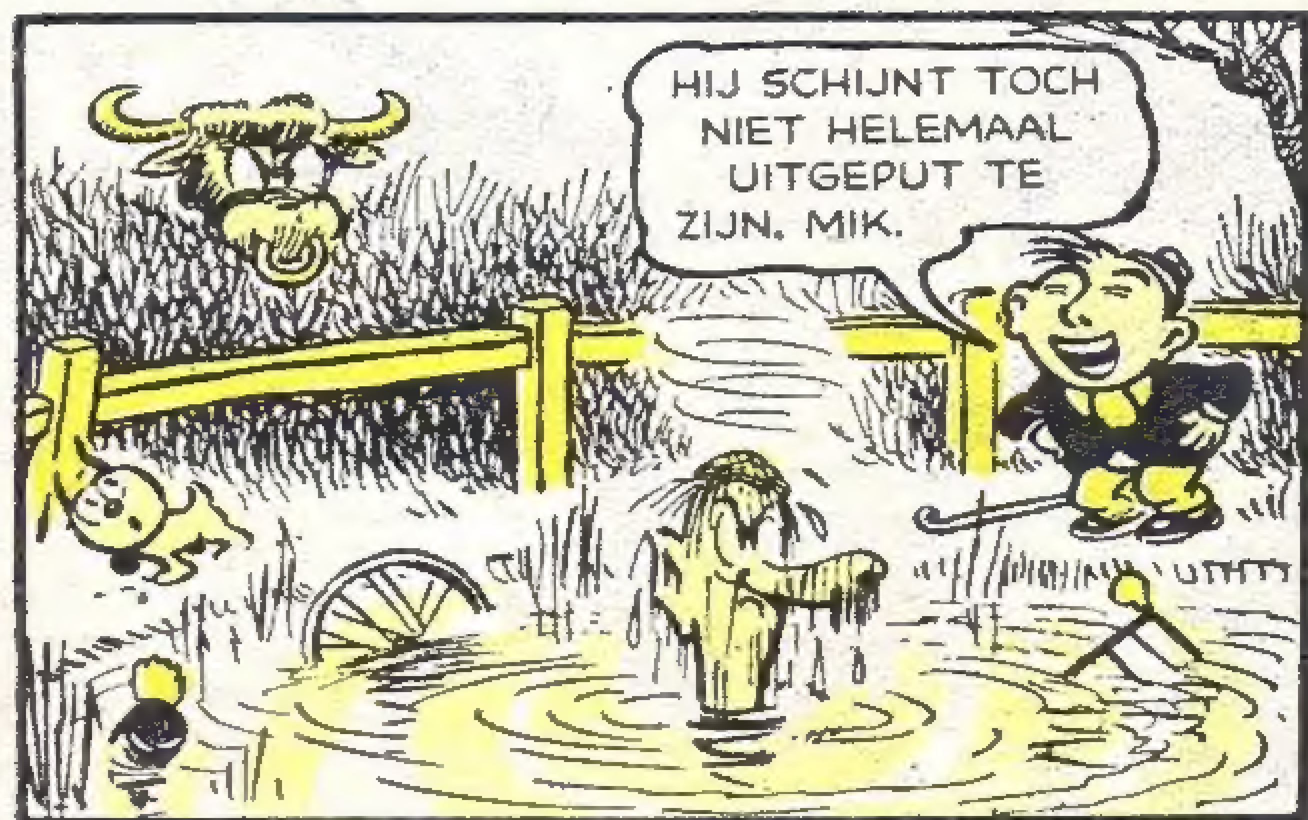

Mijn vader is geen struikrover

WOEDEND EN TIEREND STAPTEN TANTE HARRIET EN CHARLOTTE WEER IN HET RIJTUIG.
EN VOORTAAN BLIJF JE UIT DE BUURT VAN ASHWOOD, HARRIET, ANDERS KRIJG JE MET MIJ TE DOEN!
JIJ, GAUWDIEF! IN DE GEVANGENIS KOM JE TERECHT, STRUIKROVER.

HET RIJTUIG ROLDE WEG. HENRY LYNDON TILDE ZIJN DOCHTER IN HET ZADEL.
IK BEGRIJP ER NOG ALTIJD NIETS VAN. MAAR IK BEN NU TENMINSTE WEER VEILIG BIJ U.
WE MOETEN HIER VLUG VANDAAN, AMY, VOORDAT WE GEZIEN WORDEN EN DE POLITIE ONS ACHTERNA KOMT.

IN GALOP VERLIETEN ZE DE HOOFDWEG LANGS ALLERLEI SMALLE BOSPADEN.
GELOOF ME, AMY, AL HEB IK ME VERMOMD, IK DOE NIETS WAAROVER IK ME ZOU MOETEN SCHAMEN.
DAT WIST IK OOK WEL, VADER. NU TANTE HARRIET WEG IS, BLIJF IK OP ASHWOOD OP U WACHTEN.

AMY WIST NIETS VAN DE SNODE PLANNEN, DIE HAAR TELEURGESTELDE FAMILIELEDEN INTUSSEN SMEEDDEN.
DAT KIND MET HAAR VADER HEEFT ONS LELIJK SCHAAKMAT GEZET!
NEE HOOR, CHARLOTTE. VERGEET NIET DAT WE AMY'S GELD HEBBEN EN DAT HIJ VOORTVLUCHTIG IS: LET OP, AMY KOMT NOG NAAR ONS TOE KRUIPEN!

EVEN LATER REED HET RIJTUIG DE HOOFDSTRAAT VAN GUILDFORD IN.
KIJK, MOEDER, DE POLITIE ONDERVRAAGT ALLE MENSEN...
NU KUNNEN WE WRAAK NEMEN, CHARLOTTE.

DE SCHOUT DRAAIDE ZICH OM TOEN HIJ TWEE DAMES HOORDE ROEPEN.
WE HEBBEN DIE SCHAVUIT GEZIEN! HIJ HEEFT ONS RIJTUIG AANGEHOUDEN OP DE GROTE WEG. HIJ IS NOG NIET VER WEG.
HIJ HAD ZIJN DOCHTER BIJ ZICH. ALS U VLUG BENT, HAALT U ZE NOG WEL IN.

DE GEMASKERDE PIRAAT

VASTBESLOTEN LIEP MARY IN DE RICHTING WAARIN OLIVIA WAS VERDWENEN.
ZE DACHT NIET AAN GEVAAR, ZE DACHT ALLEEN AAN OLIVIA EN HAAR BROER, DIE GEVANGEN ZAT. ALS ZE HAAR NU MAAR TIJDIG KON ZEGGEN, DAT ROODBAARD IN AANTOCHT WAS...

Olivier en de roverhoofdman

KORTE INHOUD: Leerling-tamboer Olivier Crow dient bij de Engelse troepen in Italië onder vaandrig Boscowen en zijn oom, sergeant Trott. Diens dochtertje Pollie is ook meegegaan. Twee heren, Alan en George, hebben Olivier gevraagd een geheim document mee te nemen voor Zucconi op Sicilië, die in Engelse dienst is. Na aankomst te Syracuse gaat hij naar de herberg waar hij Zucconi kan vinden. Deze blijkt echter tegen Engeland te spioneren; hij zet Olivier gevangen en bij een poging van Pollie om hem te bevrijden wordt ook zij gegrepen. Beiden worden zij door de bende van Zucconi naar een grot gevoerd. Lucia, een vrouw die bij de bende hoort, neemt hen in bescherming. Zij ontsnappen, worden weer gegrepen, nu met vaandrig Boscowen, die hen moest zoeken. Zij zien dat Pollies oom, soldaat Pharo Pilchard, zich in vermomming bij de bende gevoegd heeft. Lucia laat hen wederom ontsnappen. In twee groepen gaan zij op weg om het leger tegen een hinderlaag van Zucconi te waarschuwen. Olivier en Pollie weten het leger te bereiken.

De vaandrig werd gevangengenomen, toen hij met een patrouille naar ons op zoek was. Daarna heeft soldaat Pilchard een schildwacht neergeslagen en hem zijn kleren afgenomen, zodat hij zich kon vermommen als een lid van de bende. Op een gegeven moment dook hij op in het hoofdkwartier van Zucconi. Niemand behalve wij had iets in de gaten, doordat hij vrij goed Italiaans spreekt, ziet u? Later zijn ze op eigen gelegenheid verder gegaan, ik bedoel, toen we eenmaal in de bergen waren. We zijn ieder een kant uit gegaan om te voorkomen dat we met ons vieren tegelijk zouden worden opgepakt."

„Mooi. Dat was een uitstekend idee. Laten we nu maar hopen dat ze spoedig ergens te voorschijn komen." Hij keek Olivier een ogenblik aandachtig aan en zei toen: „Je weet zeker niet vanwaar uit Zucconi de aanval in het ravijn gaat leiden, hè?"

„Nee, kolonel. Maar ik denk dat hij wel in de buurt van zijn hoofdkwartier blijft. Er ligt een soort rotsplateau voor, vanwaar hij de hele kloof kan overzien. In geval van nood heeft hij dan de grot, waar hij meestal met zijn bende woont, vlak bij de hand. Dat is een vesting die me haast onneembaar lijkt."

„En zou je die terug weten te vinden, dacht je?"

„Dat dacht ik wel, kolonel."

„Je ziet er uitgeput uit. Denk je dat je het nog een tijdje kunt volhouden? Of wil je liever wat uitrusten in een van de wagens?"

„Ik blijf liever bij mijn compagnie, kolonel."

„Nou, vooruit dan maar. Kapitein Fairlof!"

„Jawel, kolonel," zei kapitein Fairlof, terwijl hij haastig naar voren kwam.

„Ik belast u met de speciale opdracht Zucconi gevangen te nemen. Tamboer Crow zal u de weg wijzen. Neem twintig of dertig ervaren manschappen mee en pro-

beer de schurk levend en wel in handen te krijgen. Ik ben niet tevreden voordat hij me alles heeft verteld. Pas op dus: als het enigszins kan, levend en wel!"

„Ik begrijp het, kolonel," zei kapitein Fairlof en salueerde.

Samen met sergeant Trott, Pollie en Olivier ging de kapitein vervolgens naar zijn eigen compagnie terug, waar juist de laatste hand werd gelegd aan de voorbereiding van de aanval.

Olivier gloeide van trots. Uit al die honderden soldaten, van wie er velen vergrijsd waren in het vak, had de kolonel hém aangewezen als gids. Hij zag het ogenblik van zijn nieuwe ontmoeting met Zucconi met brandend ongeduld tegemoet!

HOOFDSTUK 16

Eindelijk was het regiment tot de laatste man ingelicht en voorzien van wapens en kruit — en wederom zette de troep er een stevig tempo in, de plek tegemoet waar Zucconi en zijn bende gespannen op het eerste teken van leven zaten te wachten. Precies als een uur geleden liepen de soldaten in gesloten formatie en ze zongen er lustig op los. Er was geen enkele aanwijzing te bespeuren dat ze stuk voor stuk gereed waren om op ieder willekeurig ogenblik ten aanval te trekken.

Wie de troep van dichtbij gadesloeg, zou misschien één ding hebben opgemerkt dat van de normale gang van zaken afweek: de rij wagens met levensmiddelen en bagage, gevolgd door de rijtuigen met vrouwen en kinderen, bleef langzaam maar zeker een eindje achter. Maar de kolonel reed als vanouds aan de kop van de stoet; hij praatte rustig met zijn officieren en barstte nu en dan in luid gelach uit.

Olivier had zich bij de afdeling gevoegd die was uitgezocht om langs een van de nauwe bergpaadjes te trekken, op zoek naar Zucconi. Van zijn moeheid had hij niet de minste last meer. De opwinding over hetgeen hem te wachten stond en de vrolijke marsmuziek hadden hem er voorgoed overheen geholpen.

De speciale patrouille waarvan hij deel uitmaakte, marcheerde in rijen van twee in de achterhoede van Fairlofs compagnie. Olivier was zo verdiept in zijn gepeins over de vooruitzichten van het komende halfuur, dat hij amper merkte dat er plotseling iemand naast hem was komen lopen.

„Dat is nog eens wat anders, hè, dan op een paar stinkende zakken in een alkoof in de rotsen te liggen," klonk de stem van Pollie hem opeens in de oren. „We staan er heel wat beter voor met ons beiden dan toen we tegenover Zucconi stonden in die verschrikkelijke grot, wat jij?"

„Pollie!" riep Olivier verschrikt uit. „Je vader heeft je toch gezegd dat je achteraan moest blijven, bij de vrouwen en kinderen? Waarom ben je uit dat rijtuig gekropen?"

„Och. . . Zeg, je mag je gezicht weleens wassen."

„Jij zeker niet! Maar luister nou toch eens even. Je kunt hier beslist niet blijven lopen. Zo dadelijk trekken we met deze afdeling afzonderlijk verder. We moeten Zucconi te pakken zien te krijgen. Ieder ogenblik kan het gevecht losbarsten!"

Pollie stond op het punt haar neef opnieuw de les te lezen, maar op dat ogenblik naderde haar vader, sergeant Trott; hij had een dreigende uitdrukking op zijn gezicht en hij was blijkbaar naar haar aan het zoeken. Zodra hij haar in het oog kreeg, rende hij naar haar toe.

„Pollie! Ik heb je gezegd dat je in dat rijtuig moest blijven zitten. Wil je maken dat je wegkomt. Hoe haal je het in je hoofd!"

„Ik hoor híér thuis. Bij Olivier. Gesteld eens dat hem iets overkomt? Kunt u me vertellen wie dan kapitein Fairlof de weg moet wijzen naar de grot van Zucconi? Nee toch zeker?"

„Dat is waar, sergeant!" zei Olivier. „Pollie kent het hoofdkwartier van Zucconi even goed als ik; en de weg erheen hebben we voortdurend samen afgelegd."

„Nou, vooruit dan maar," mopperde sergeant Trott. „Je kunt blijven. Maar één ding moet je me plechtig beloven: als we de kloof ooit bereiken, houd je je gedekt. Geen nieuwsgierig heen en weer gesjouw als er gevochten wordt, begrepen?"

„Goed, vader," zei Pollie deemoedig.

De sergeant keek zijn dochter nog eens aan en keerde daarna naar zijn plaats terug.

. . . dat hij amper merkte dat er iemand naast hem was komen lopen.

Gestadig marcheerden ze voort. Aan weerskanten kwam de bergwand steeds dichterbij en het was duidelijk dat het regiment regelrecht zijn ondergang tegemoet zou zijn gegaan, indien het niet bijtijds zou zijn gewaarschuwd. Vóór hen tekende zich de nauwe ingang van het ravijn af. Olivier en Pollie tuurden zorgvuldig de omgeving af, maar er was geen spoor van de bandieten te bekennen.

„Weet je wat ik me afvraag?" zei Olivier opeens. „Waar oom Pharo en Peter blijven! Ik hoop maar dat ze niet gepakt zijn."

„Niks, hoor," zei Pollie optimistisch. „Dan moeten ze vroeger opstaan. Oom Pharo redt zich wel. En Peter is bij hem in goede handen. Maar ik geef toe, het is wel een beetje eigenaardig dat ze nog steeds niet te voorschijn zijn gekomen."

„Misschien loopt het pad, waar zij langs zijn gegaan, wel dood. Dan moeten ze natuurlijk helemaal terug naar die tweesprong."

„Nou, ik zal blij zijn als ik ze weer zie," zei Pollie. Op dit ogenblik werd langs de troep de waarschuwing doorgegeven dat iedereen ertegen moest waken om bij het passeren van de ingang van het ravijn ergens argwaan door te wekken. Ze moesten rustig doorlopen en niet onnodig om zich heen kijken. Het was geen gemakkelijke opdracht, naar even later bleek. Vlak naast hen rezen de rotswanden loodrecht op en ze wisten allemaal dat er een hele horde aanvallers boven hun hoofden verscholen zat. En wie garandeerde dat de klap niet vroeger zou aankomen dan ze verwachtten?

De kolonel bleef met zijn adjudant en enkele andere officieren bij de ingang van de kloof staan, terwijl het eerste deel van de stoet voorbijtrok. Hij wilde te midden van zijn regiment zijn op het ogenblik dat de slag zou beginnen.

Ogenschijnlijk op hun gemak, maar innerlijk tot het uiterste gespannen, marcheerden zijn manschappen hem voorbij. Olivier kon niet nalaten even opzij te kijken, toen hij zijn commandant passeerde. Deze gaf hem een teken van herkenning en Olivier glom van trots.

Ook het muziekkorps maakte halt. Het was kil in het ravijn en doordat plotseling het zonlicht wegviel, zag het er bijzonder onheilspellend uit. Hier en daar begonnen de soldaten weer te zingen. Duidelijk werden hun stemmen tegen de gladde rotswanden weerkaatst.

„Het kan niet lang meer duren voordat kapitein Brown de uitgang is genaderd," fluisterde Pollie. „Ik denk dat hij elk ogenblik een signaal zal geven."

„Ja, dat denk ik ook," antwoordde Olivier zacht. „Nog geen bandiet te zien, hè. Nou, ze zullen wel raar opkijken zo dadelijk. Ik kan me het gezicht van Zucconi al voorstellen!"

„Nou, dat zag er anders al griezelig genoeg uit, vond ik."

„En toch wou ik dat we hem maar goed en wel te pakken hadden. Hij is, geloof ik, niet zo dom als hij er soms uit ziet. Het zou me niets verbazen als hij een geheime weg kent om te ontsnappen uit die grot."

„We zullen het gauw genoeg weten," besloot Pollie.

Toen klonken, toch nog onverwacht, opeens vlak na elkaar twee geweerschoten: het teken dat kapitein Brown met de voorhoede de afgesproken plek had bereikt. De troep, die ogenschijnlijk zo onverschillig had voortgemarcheerd, kwam als één man in actie. In een oogwenk had de stoet zich in de lengterichting in tweeën gesplitst, hadden de manschappen zich aan weerskanten tegen de rotswand gedrukt en klonk het eerste salvo met donderend geweld uit de musketten.

Een seconde later had iedereen waar mogelijk dekking gezocht en klonken aan alle kanten de bevelen van de officieren. Aan de beide uiteinden van de kloof begon een troep soldaten tegen de steile hellingen op te klauteren. Onderwijl bleven de overigen onophoudelijk vuren.

Kennelijk was de aanval bij verrassing losgebarsten, want van de zijde van de bandieten werd er de eerste minuten geen enkel schot gelost. Daarna begonnen ze met horten en stoten van allerlei verspreide punten uit terug te schieten. Maar telkens wanneer een van hen de moed had om zich bloot te geven, floten hem de kogels

van alle kanten tegelijk om de oren. De mannen van Zucconi hadden erop gerekend in het regiment een gemakkelijk doelwit te vinden. Het pakte anders uit.

Veel van de veldslag kreeg Olivier niet te zien. Zodra de troep goed en wel tot de aanval was overgegaan, verscheen kapitein Fairlof met zijn speciale patrouille om de laatste toebereidselen te treffen. Hij knielde naast Olivier en sergeant Trott onder een uitstekende rotspunt neer en leek uitermate kalm, het oorverdovende geweld dat om hem heen woedde, ten spijt.

„Ziezo, jongeman," zei hij vriendelijk, „vertel me nou maar eens waar dat pad precies te vinden is, dat naar het hoofdkwartier van Zucconi leidt."

„Ongeveer tweehonderd meter verder, kapitein," antwoordde Olivier met een armzwaai. „Aan deze kant van de kloof."

„Prachtig. Blijf zo dicht mogelijk achter me, dan kun je mij de weg wijzen," hernam de kapitein. „Jij, sergeant, dekt ons in de achterhoede. De rest achter elkaar opstellen."

Plotseling kreeg hij Pollie in het oog. Stomverbaasd bleef hij staan.

„Wel, nou nog mooier!" riep hij uit. „Pollie Trott! Wat doe jij hier in vredesnaam ?"

„Neem me niet kwalijk, kapitein," zei haar vader op verontschuldigende toon. „Zij kan als gids optreden wanneer. . ."

Kapitein Fairlof haalde zijn schouders op en begon behoedzaam langs de rotswand te sluipen. Nu en dan suisde er met een fluitend geluid een kogel voorbij, maar hij deed net of hij het niet hoorde. Met zijn rechterhand omklemde hij zijn degen, op alles voorbereid.

Olivier en de rest van de afdeling volgden hun aanvoerder op de voet. Zij haastten zich niet en waren al spoedig gewend aan het gefluit van de kogels, die links en rechts tegen de rotsen tikten zonder verder veel onheil te veroorzaken. Eénmaal hoorde Olivier iemand achter zich kreunend in elkaar zakken, maar aangezien kapitein Fairlof rustig zijn weg vervolgde, keek hij niet achterom.

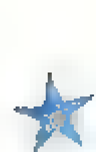
Even later hoorde hij ergens boven zich luid geschreeuw, gevolgd door allerlei uitroepen in het Italiaans. De eerste voorposten hadden blijkbaar een gezelschap bandieten uit hun schuilhoek verdreven en waren in een verwoed handgemeen gewikkeld. Verderop zag hij tot zijn schrik aan de overkant van het ravijn vijf of zes van Zucconi's helpers onder allerlei acrobatische toeren naar beneden klauteren. Hij deed zijn ogen dicht, toen de schurken zich op een paar soldaten wilden werpen, maar zag nog juist hoe dezen hen met hun geweren stonden op te wachten. Er klonk een knetterend salvo en daarna onttrok de kruitdamp het hele tafereel aan het gezicht.

Nog een paar bange seconden — toen hadden ze het geitepad bereikt.

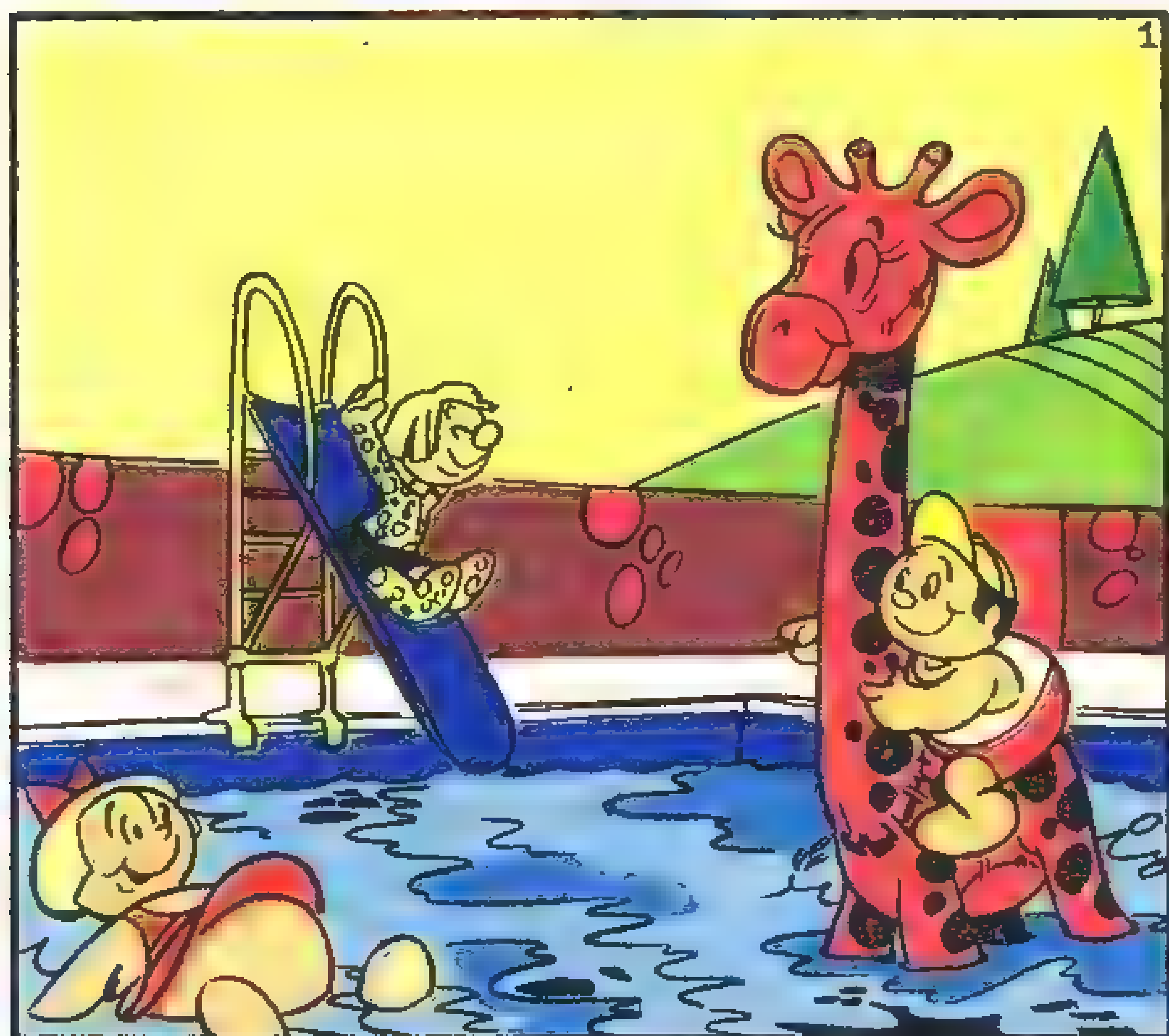
Wordt vervolgd

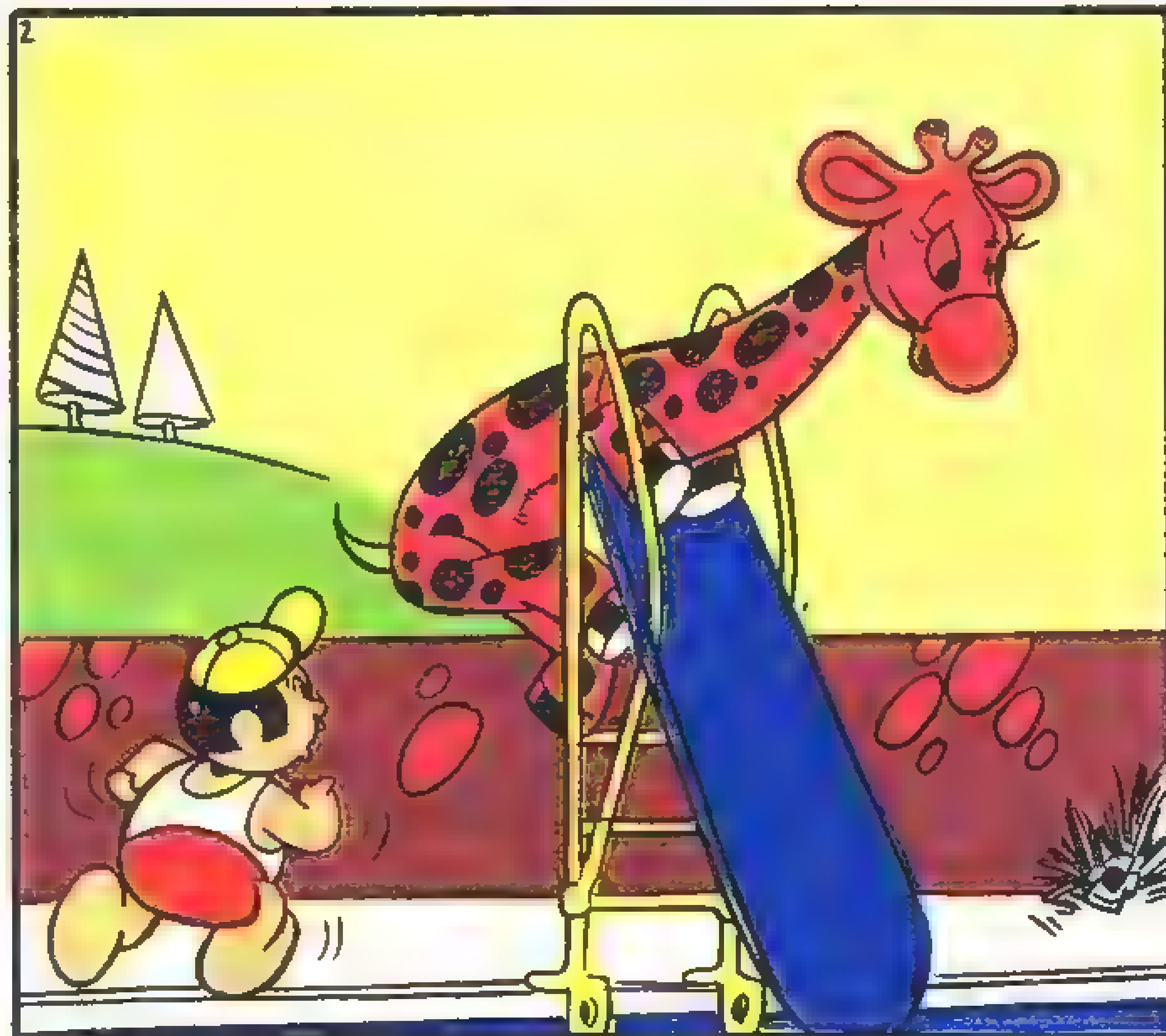
Olivier en de rest van de afdeling volgden hun aanvoerder op de voet.

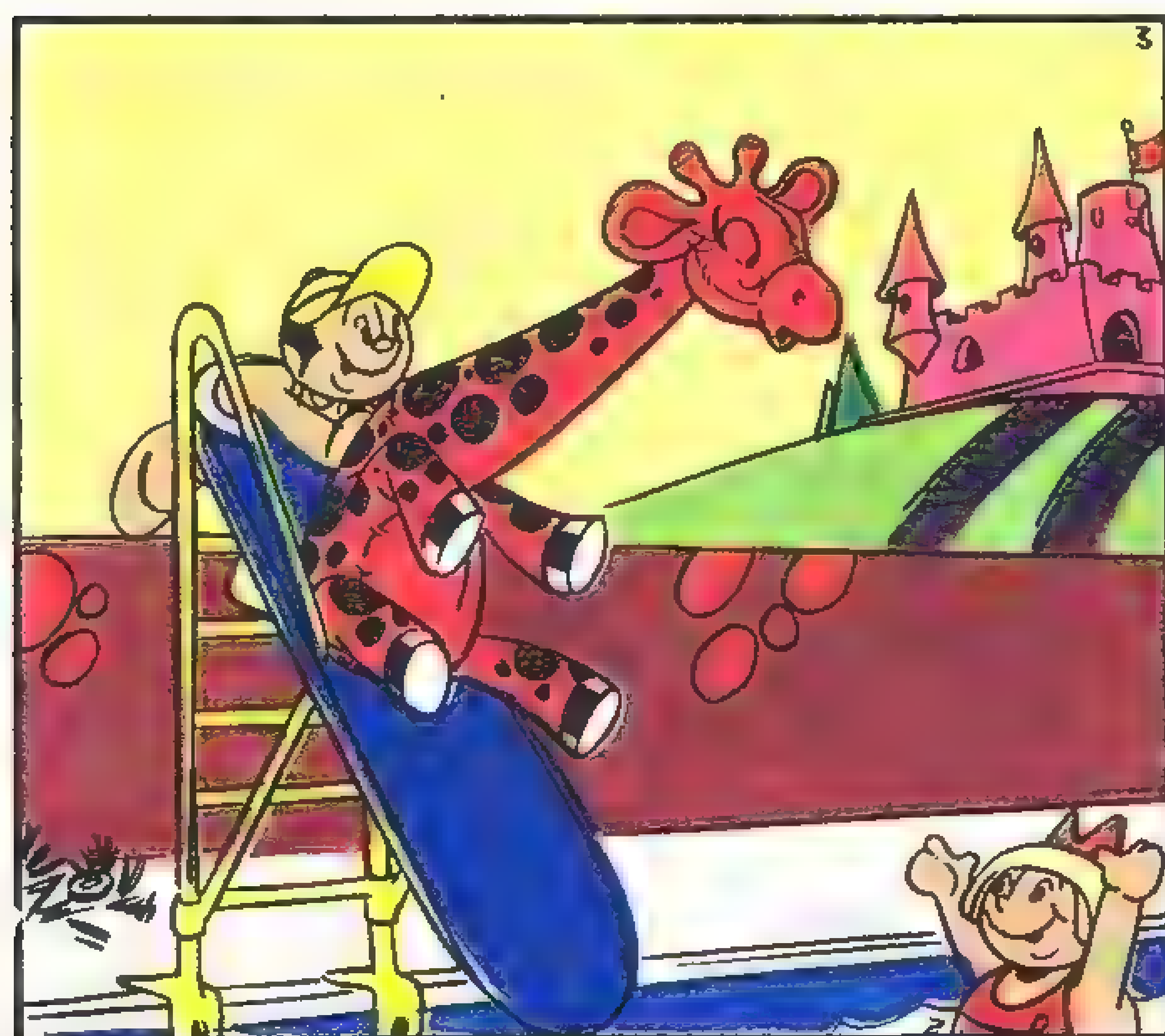

SPELEND

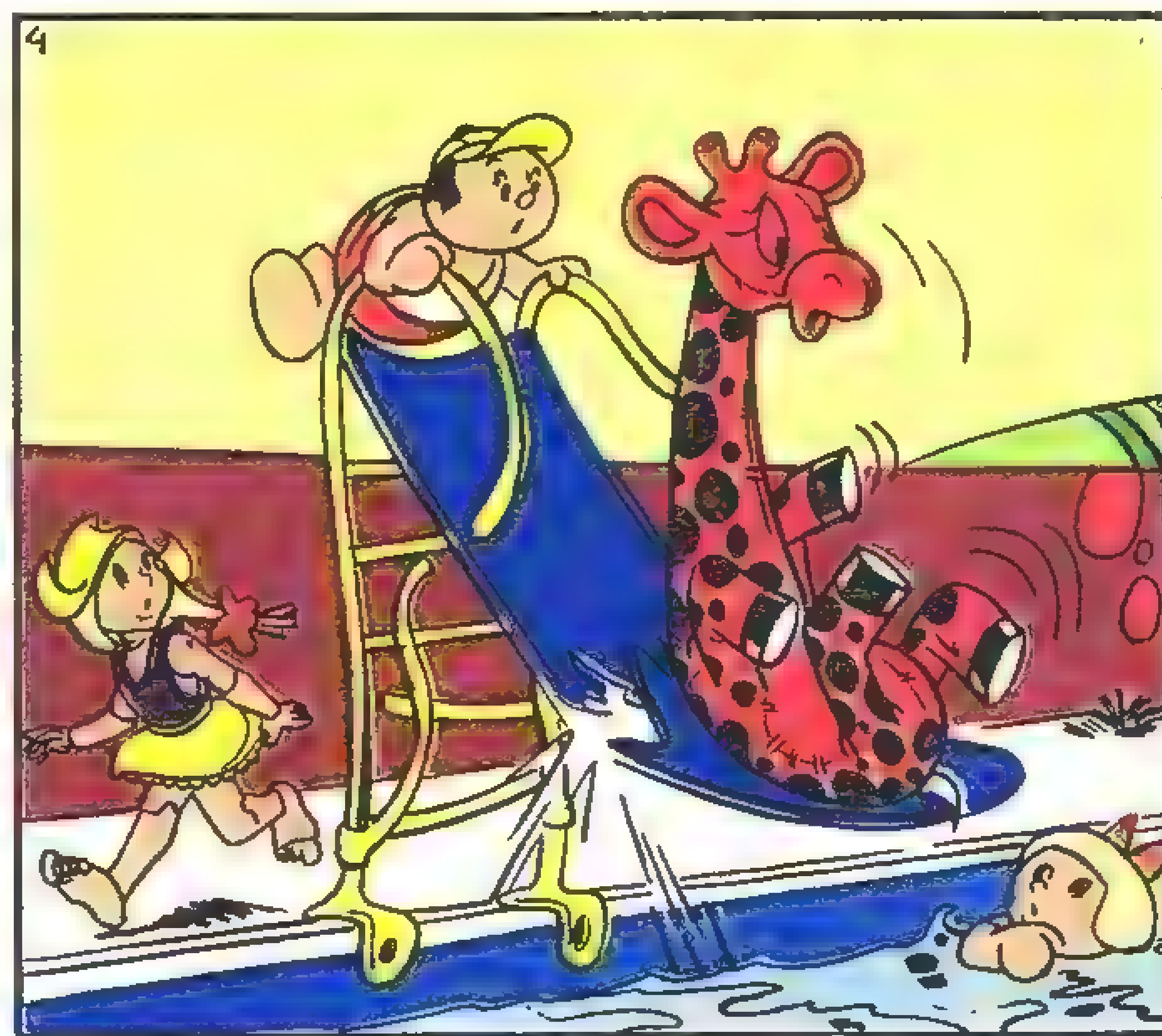
Gerard Giraf was erg opgewonden, want hij was voor de eerste keer in het zwembad. Bennie had gezegd: „Ga maar met mij mee, ik zal wel op je passen." Heerlijk spetterden ze in het rond. Bennie klom op Gerards rug en Jennie liet zich heerlijk drijven.

Toen ontdekte Bennie de glijbaan. „Dat is wat nieuws," zei hij, „dat gaan we ook proberen, hoor." Maar toen bedacht Gerard opeens, dat hij nog nooit gegleden had ook. „Hoe gaat dat?" vroeg hij. „Het trapje op, zitten en maar glijden," zei Bennie.

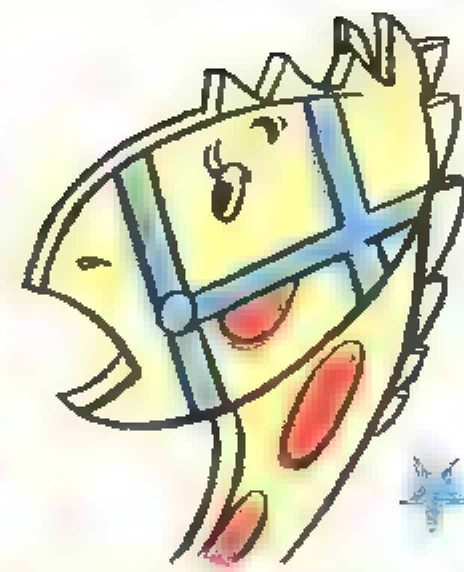

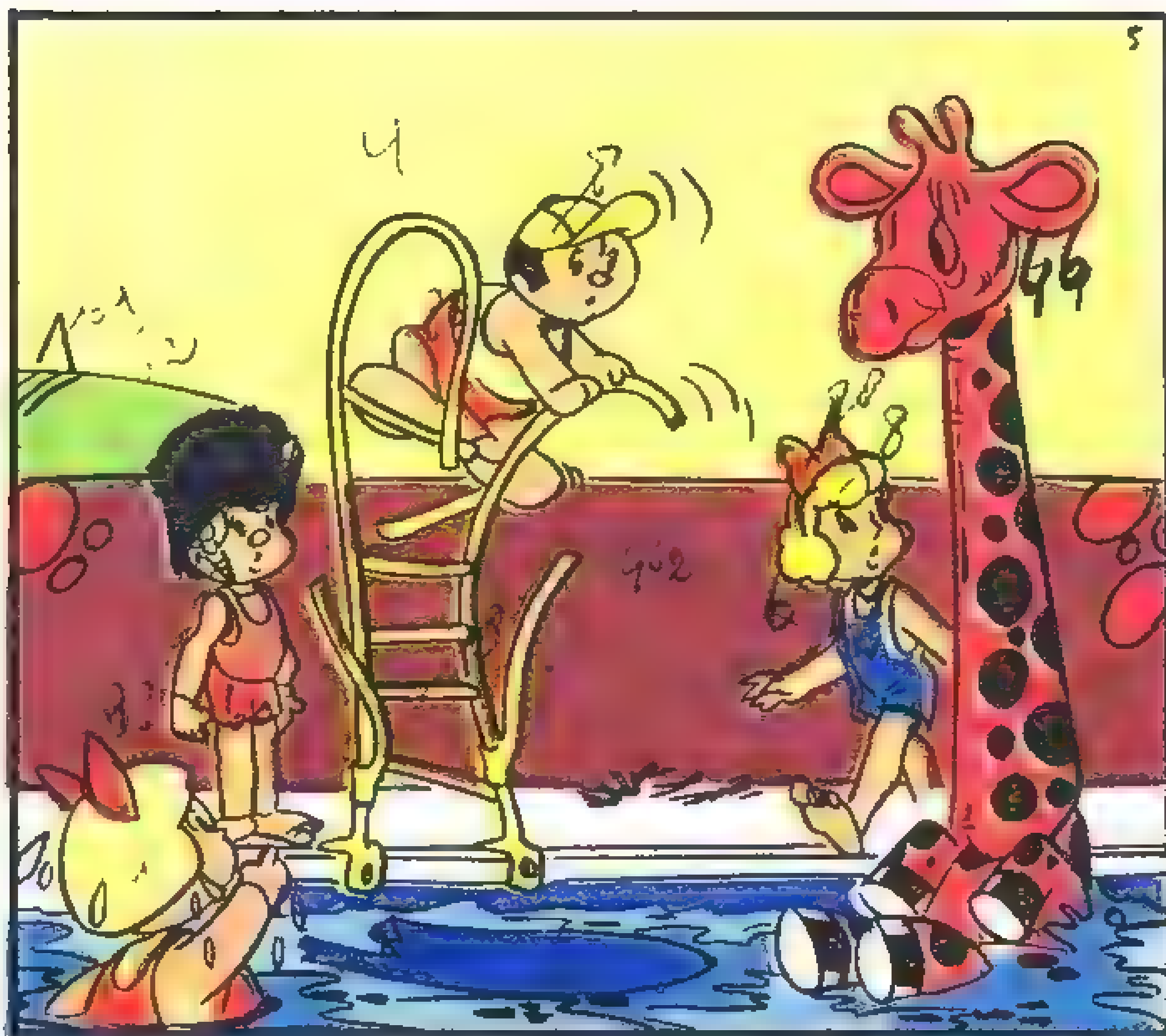
Voor een klein kereltje als Bennie was het eenvoudig genoeg, maar niet voor Gerard. Zijn lange hals zat hem in de weg, zijn poten raakten in de knoop en voordat hij boven was, zat hij al lelijk vast. Maar Bennie ging hem achterna en gaf hem een duw. . .

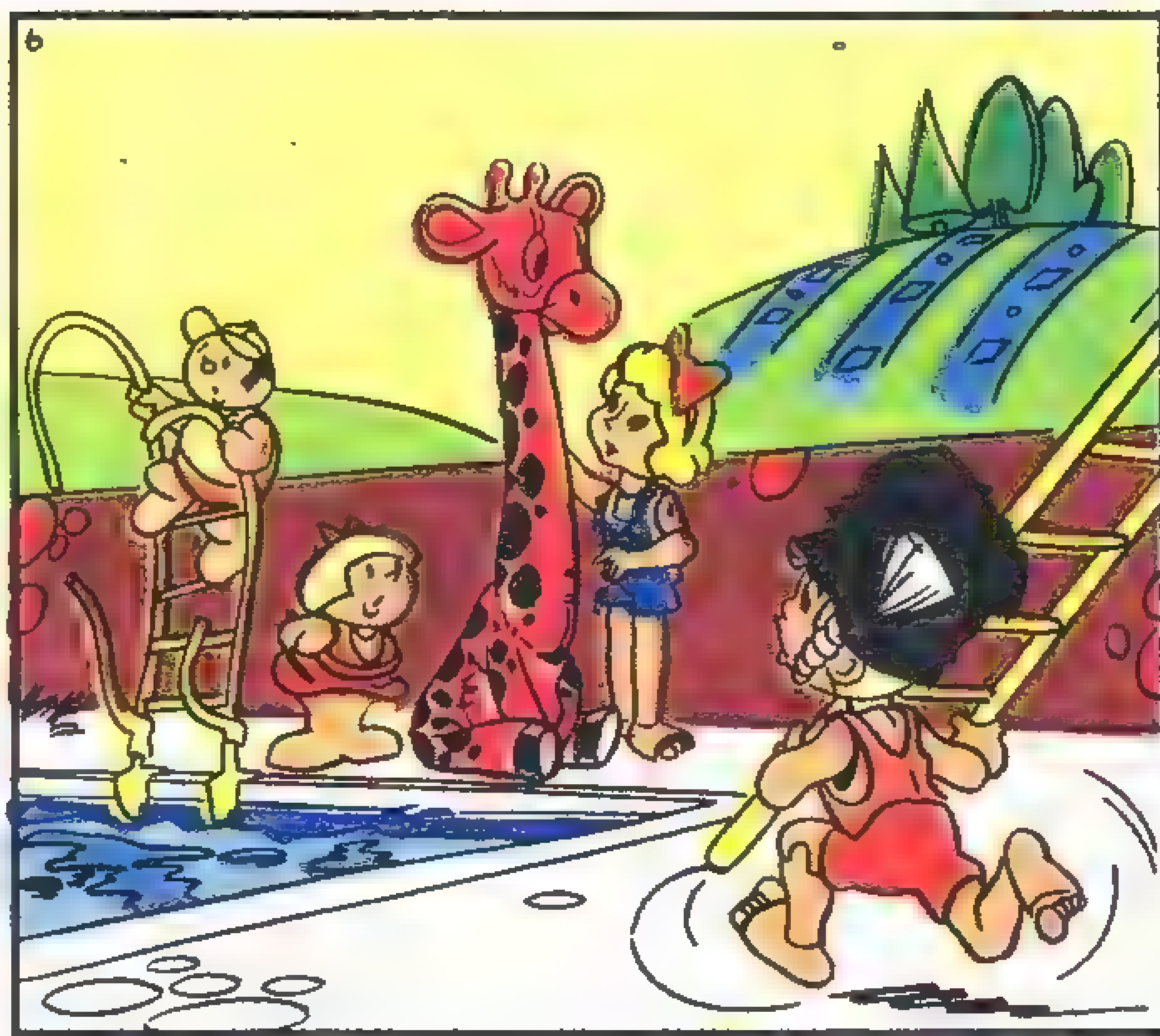
„Daar ga je," gilde Bennie, maar helaas, het volgende ogenblik klonk een luid gekraak en de nieuwe glijbaan brak doormidden. „Help, help!" gilde Gerard verschrikt, maar niemand kon hem helpen. Hij kwam met een plons in het water terecht.

SPEELGOED

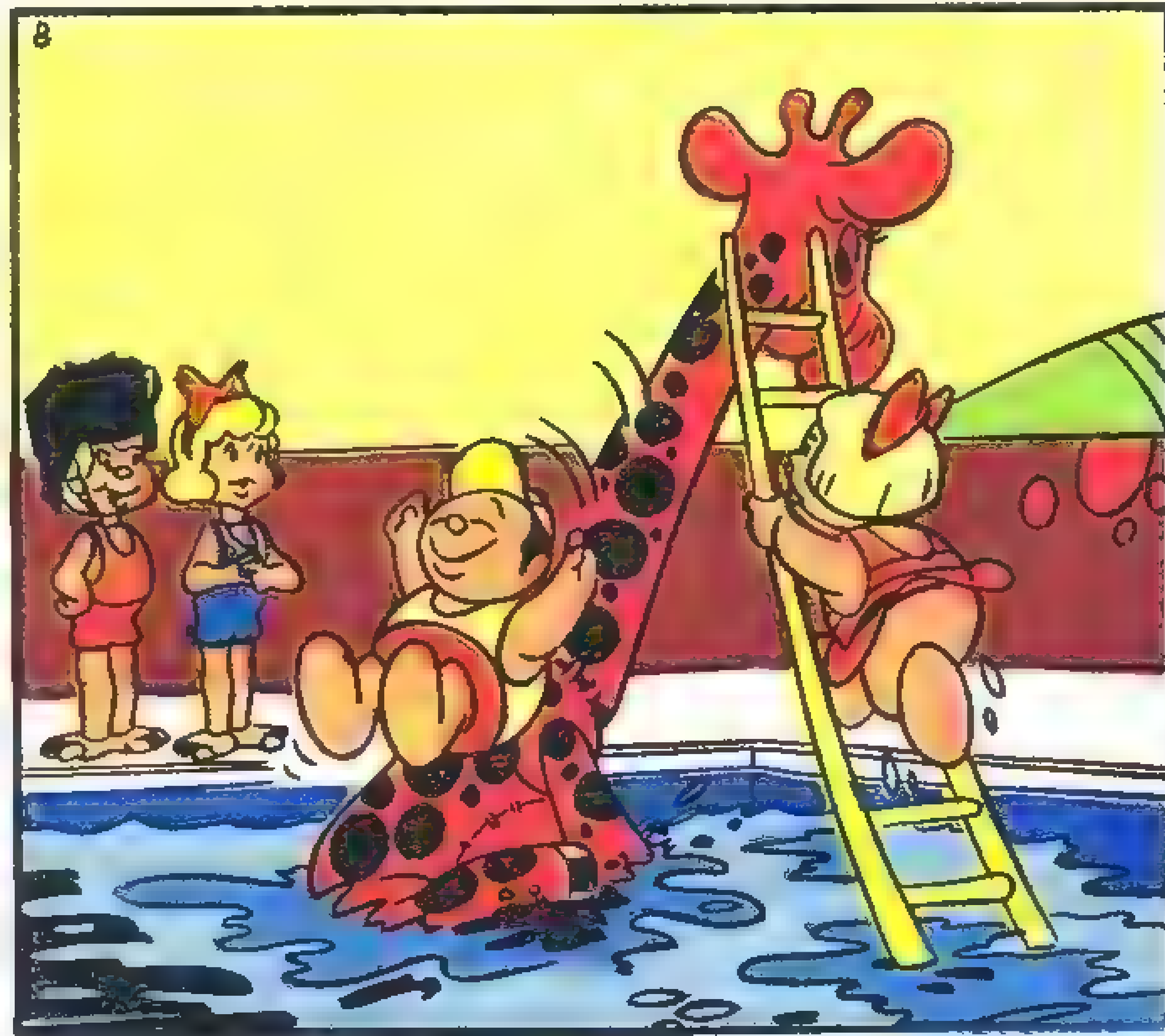
Het halve zwembad spetterde leeg door de enorme plons. „Oei!" hijgde Gerard, „dat was echt geen pretje!" Bennie en Jennie vonden het nog minder leuk; maar gelukkig waren Tommie en Dollie er ook, zodat ze samen konden overleggen wat ze moesten doen.

„We zullen wel iets bedenken, wees maar niet ongerust," troostte Dollie. Tommie rende weg en kwam even later met een ladder terug. Bennie en Jennie begrepen er niets van. Al hadden ze nu een nieuw trapje, de glijbaan was en bleef toch kapot?

Maar Tommie ging aan het werk en al spoedig begrepen ze zijn bedoeling. Hij vroeg Gerard in het zwembad te gaan zitten en zette toen tot ieders verbazing de ladder tegen Gerards nek aan. „Nu hebben we een glijbaan die nooit kan breken," zei hij lachend.

Bennie en Jennie waren verrukt. Ze klommen de ladder op en roetsj! gleden ze langs Gerards lange hals met een plons in het water. Gerard genoot niet minder, hij vond stilzitten in het frisse water veel fijner dan zo'n glijpartij.

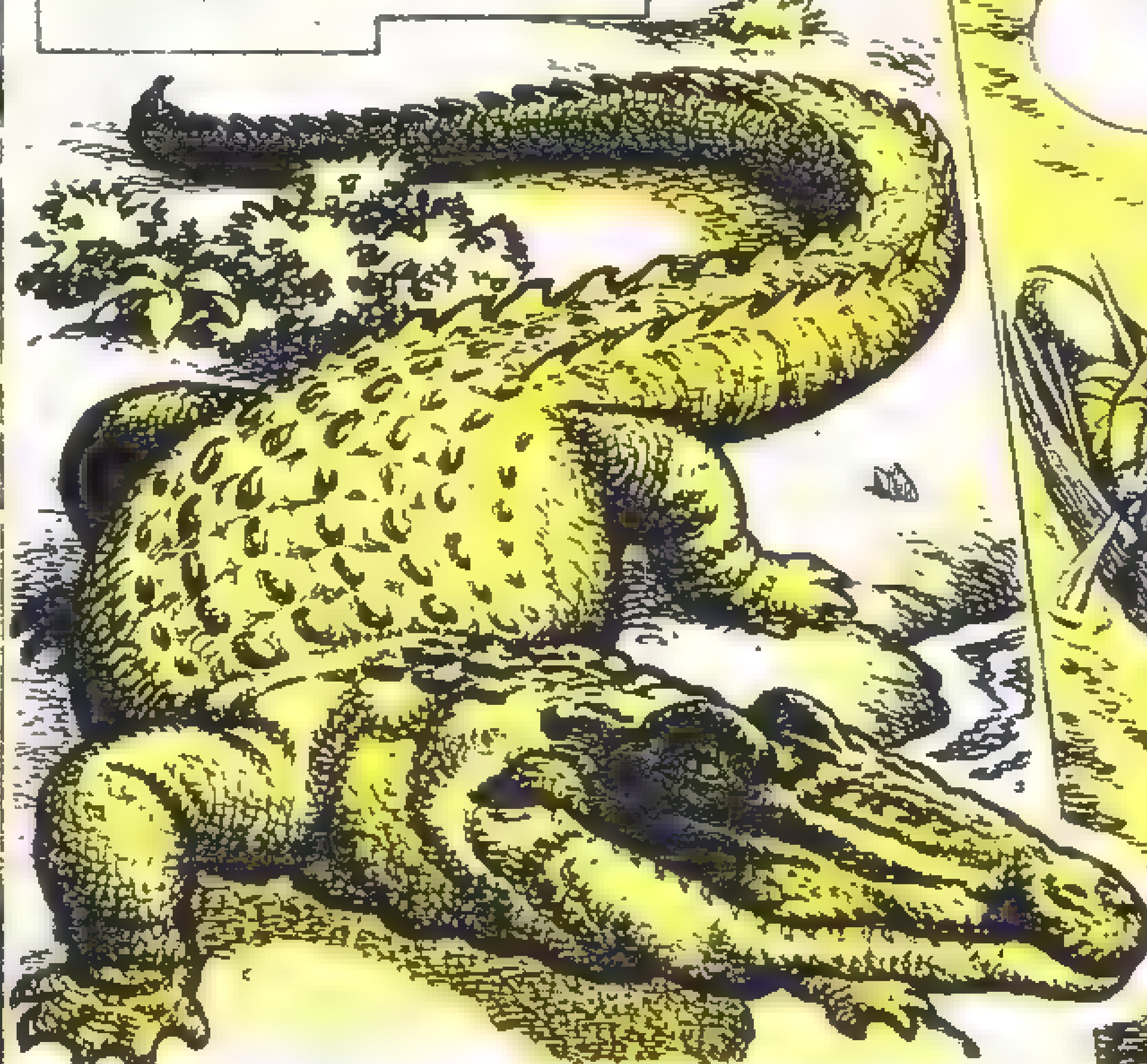
MARTIN RATTLER TREKT HET OERWOUD IN

DE AMAZONE IS NIET DE LANGSTE RIVIER TER WERELD, MAAR WEL DE BREEDSTE. VAN HET ROTSIGE ANDESGEBERGTE STROOMT HIJ DUIZENDEN KILOMETERS DOOR ZUID-AMERIKA. WAAR HET WATER UITSTROOMT IN DE OCEAAN, IS OP GROTE AFSTAND UIT DE KUST HET ZOETE RIVIERWATER NOG NIET VERMENGD MET HET ZOUTE ZEE-WATER, ZO KRACHTIG IS DE STROOM VAN DE AMAZONE.

DE AARTSVIJAND VAN DE KROKODIL, DE JAGUAR, VALT HEM DAN OOK OP LAND ALTIJD AAN IN ZIJN KWETSBARE PLEKKEN; MEESTAL DOODT HIJ HEM DAN, MAAR ALS DE KROKODIL DE JAGUAR IN ZIJN KAKEN KRIJGT, DAN WINT HIJ DE STRIJD.

TELKENS BELEEFDEN ZE WAT ANDERS. SOMS DEDEN ZE EEN CACAOPLANTAGE AAN OM HANDEL TE DRIJVEN MET DE SCHOTSE, ENGELSE OF BRAZILIAANSE BOEREN, DIE VOOR HUN VROUWEN EN DOCHTERS GRAAG VAN DE PORTUGESE KOOPLIEDEN KOCHTEN.

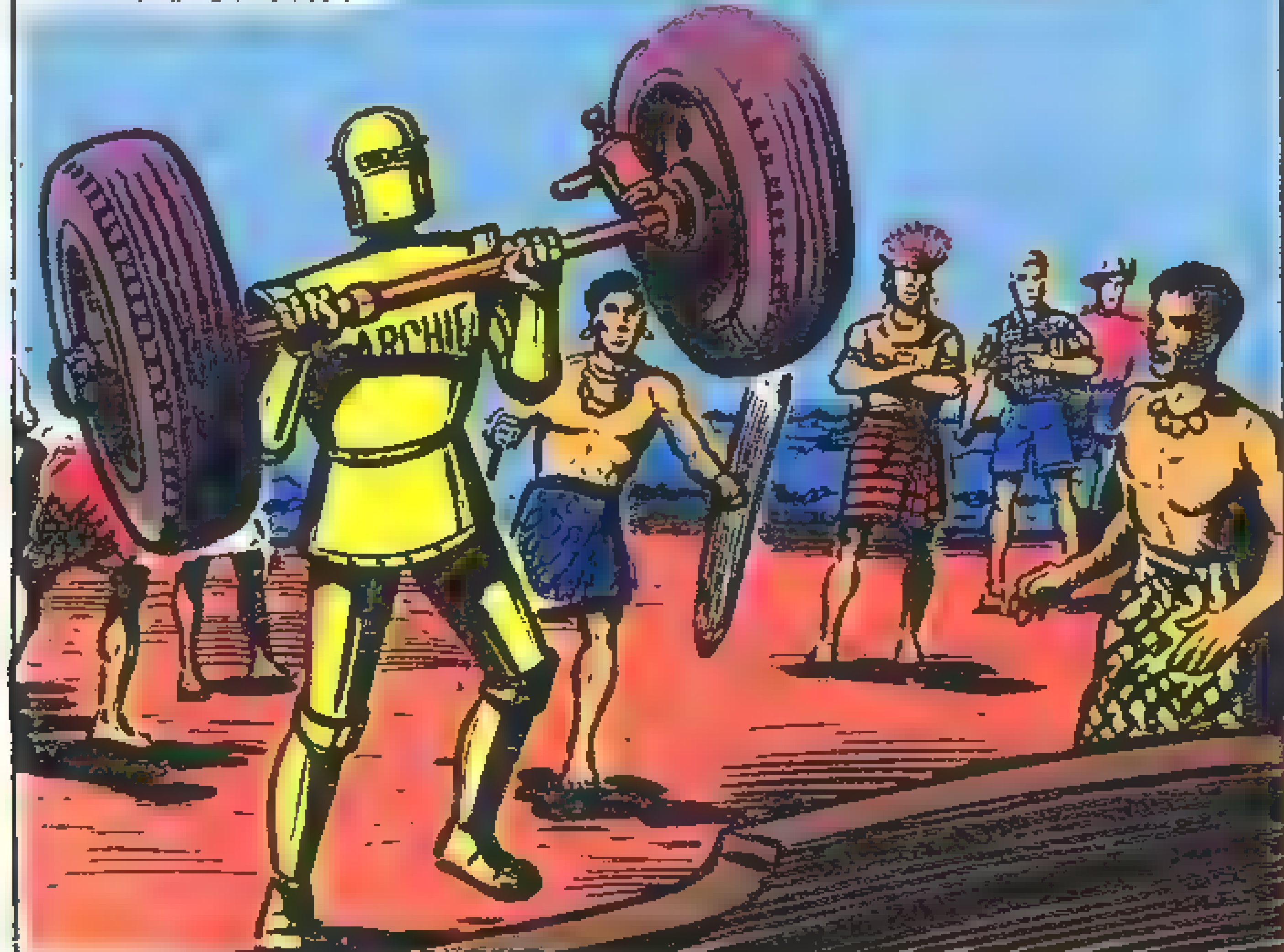
De man van staal

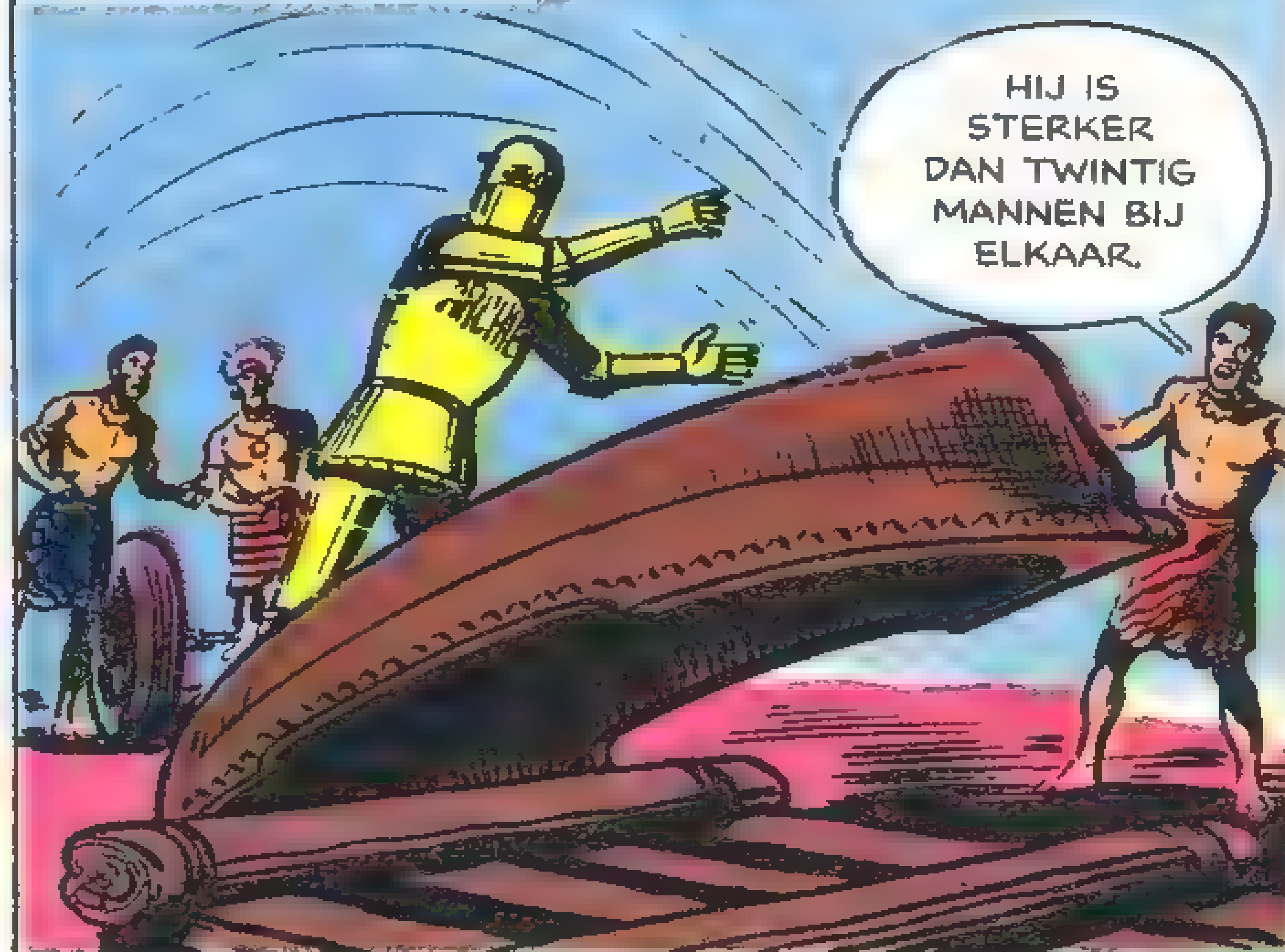

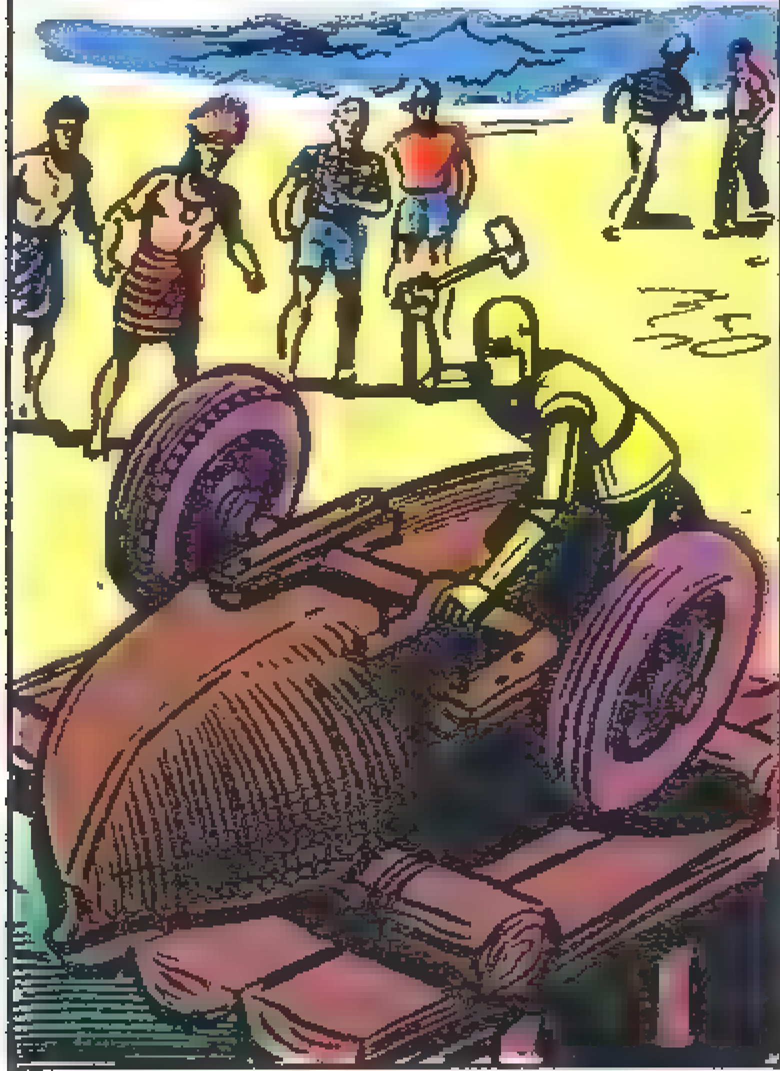

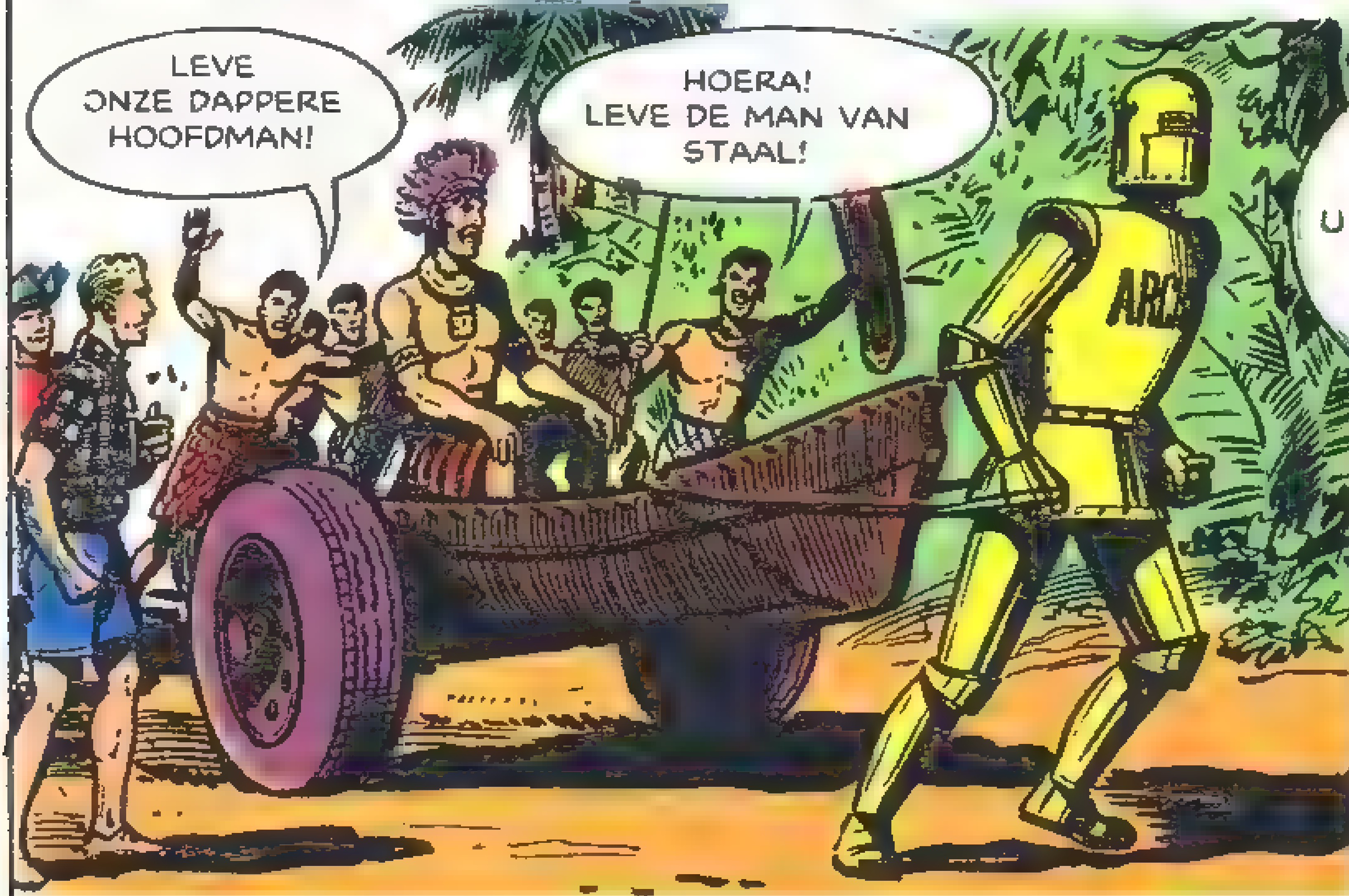

ARCHIE PAKTE EEN HAMER EN LEGDE DE AS OP ZIJN PLAATS.

EVEN LATER STOND DE BOOT WEER OVEREIND.
WAT EEN PRACHTWAGEN VOOR HET STAMHOOFD!
ARCHIE

VERRUKT STAPTE HET OPPERHOOFD IN ZIJN VOERTUIG.
DAAR KAN DAGUSTA NIET TEGENOP BIEDEN
ALS HIJ NU ONS MAAR VERTELT WAAR HET VLIEGTUIGWRAK LIGT.

IN TRIOMF TROK ARCHIE HET OPPERHOOFD OVER HET EILAND.
LEVE ONZE DAPPERE HOOFDMAN!
HOERA! LEVE DE MAN VAN STAAL!

HET OPPERHOOFD WENKTE HET DRIETAL NADERBIJ.
DE MAN VAN STAAL MOET ME NAAR DE BIJEENKOMST VAN OPPERHOOFDEN RIJDEN. U GAAT OOK MEE EN DAN HOORT U WAAR DE VOGEL DIE UIT DE LUCHT IS GEVALLEN, NEERGESTREKEN IS.

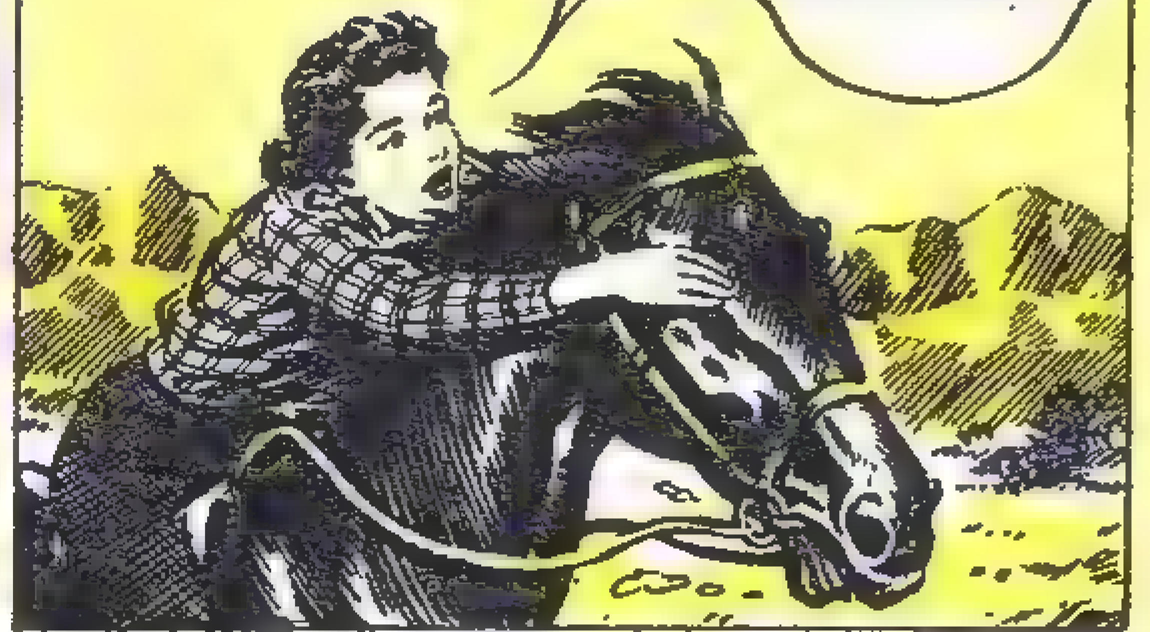

DAGUSTA EN PATCH WAREN WOEST OVER HUN NEDERLAAG.
DOOR DIE MAN VAN STAAL TREKKEN WE WEER AAN HET KORTSTE EIND...

DAGUSTA'S OOG VIEL OP EEN ENORME CACTUS.
PAK JE MES, WE LATEN ONS NIET ZO GAUW VERSLAAN, PATCH!

ONOPGEMERKT HAKTEN ZIJ DE STEKELIGE PLANTEN OM.
WE ZULLEN ZORGEN DAT ZE PECH KRIJGEN. ALS MIJN PLAN LUKT, HEBBEN ZE GEEN SCHIJN VAN KANS DAT ZE VROEGER BIJ DE BUIT ZIJN DAN WIJ.

Katy knapt het wel op

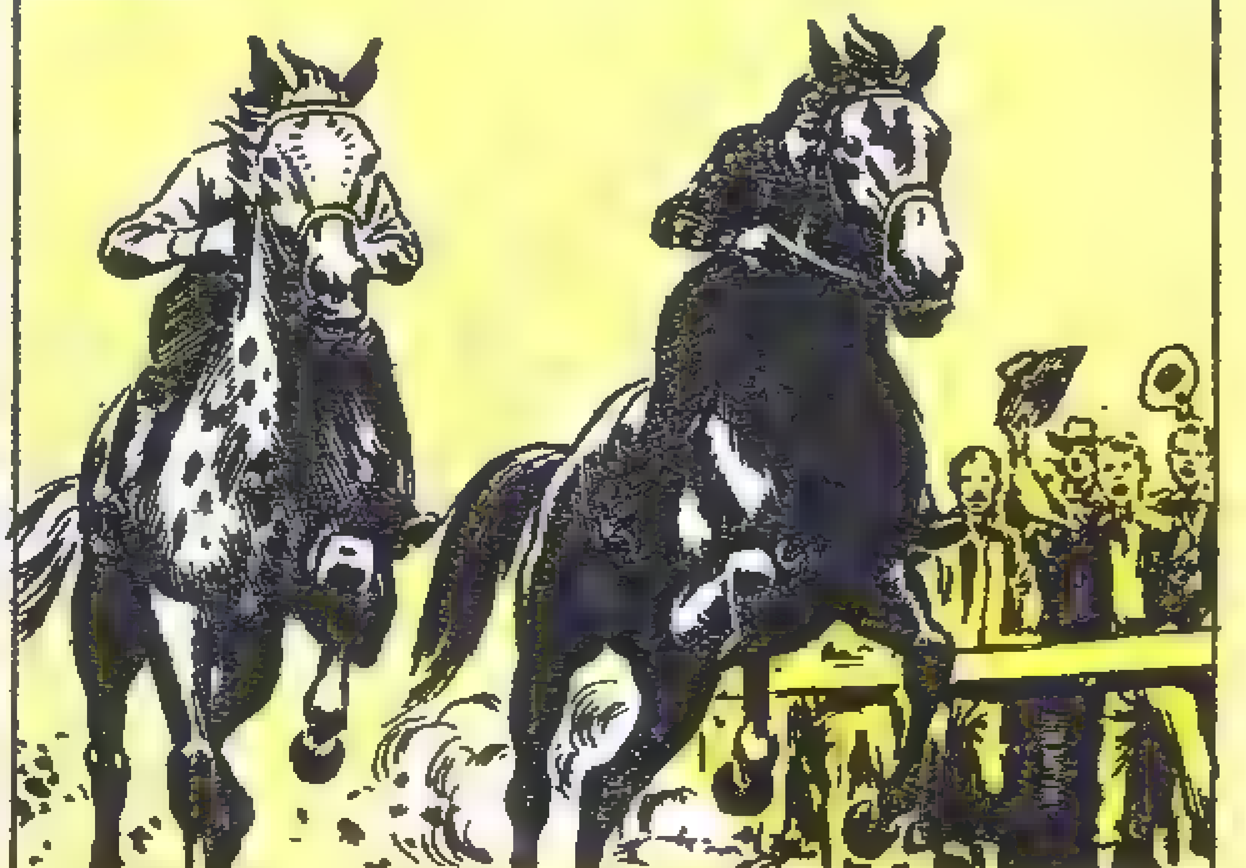

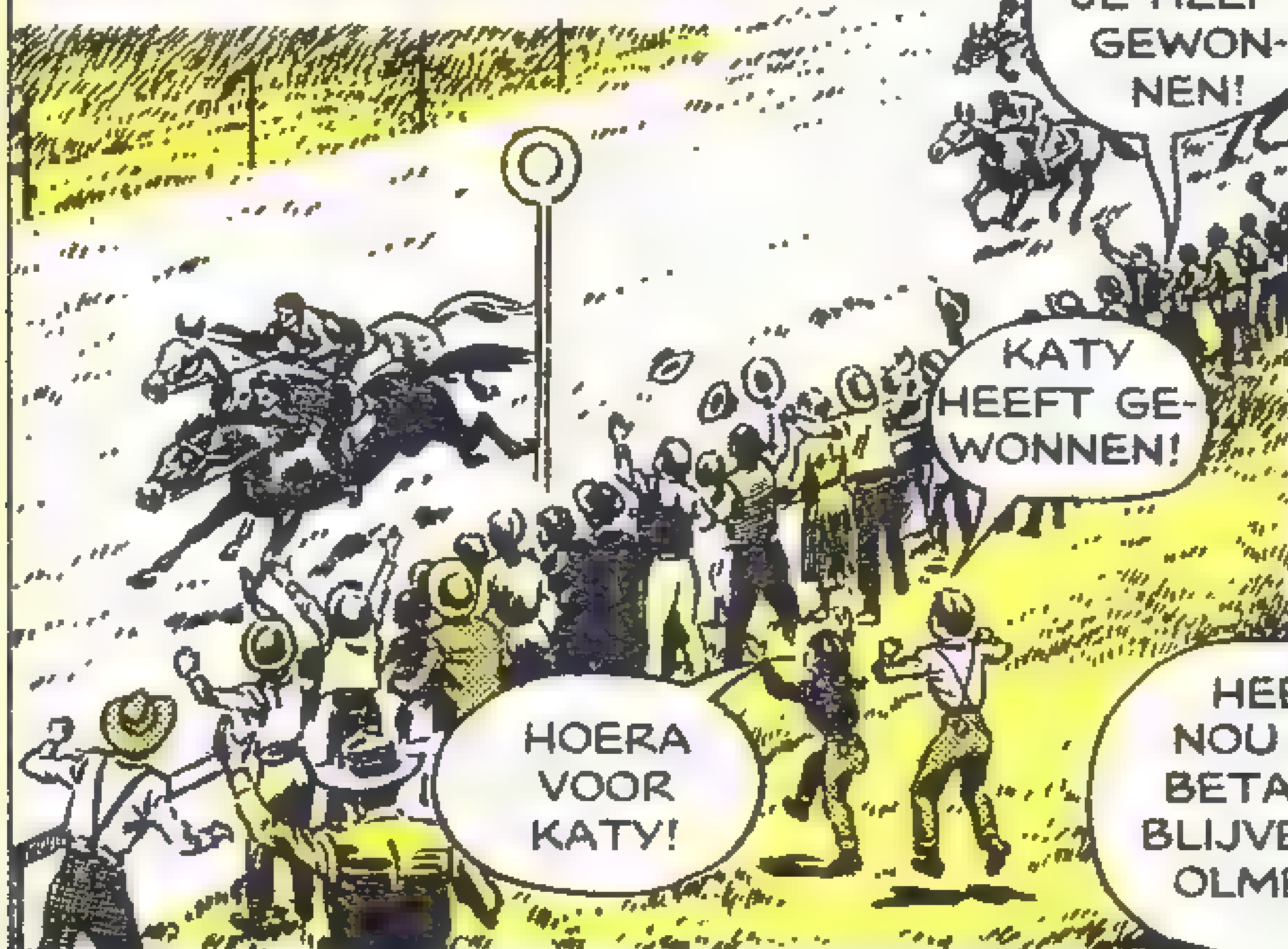
EVEN LEEK HET ALSOF DUKE WILDE WEIGEREN; MAAR TOEN GEHOORZAAMDE HIJ EN SPRONG OVER DE HINDERNIS.

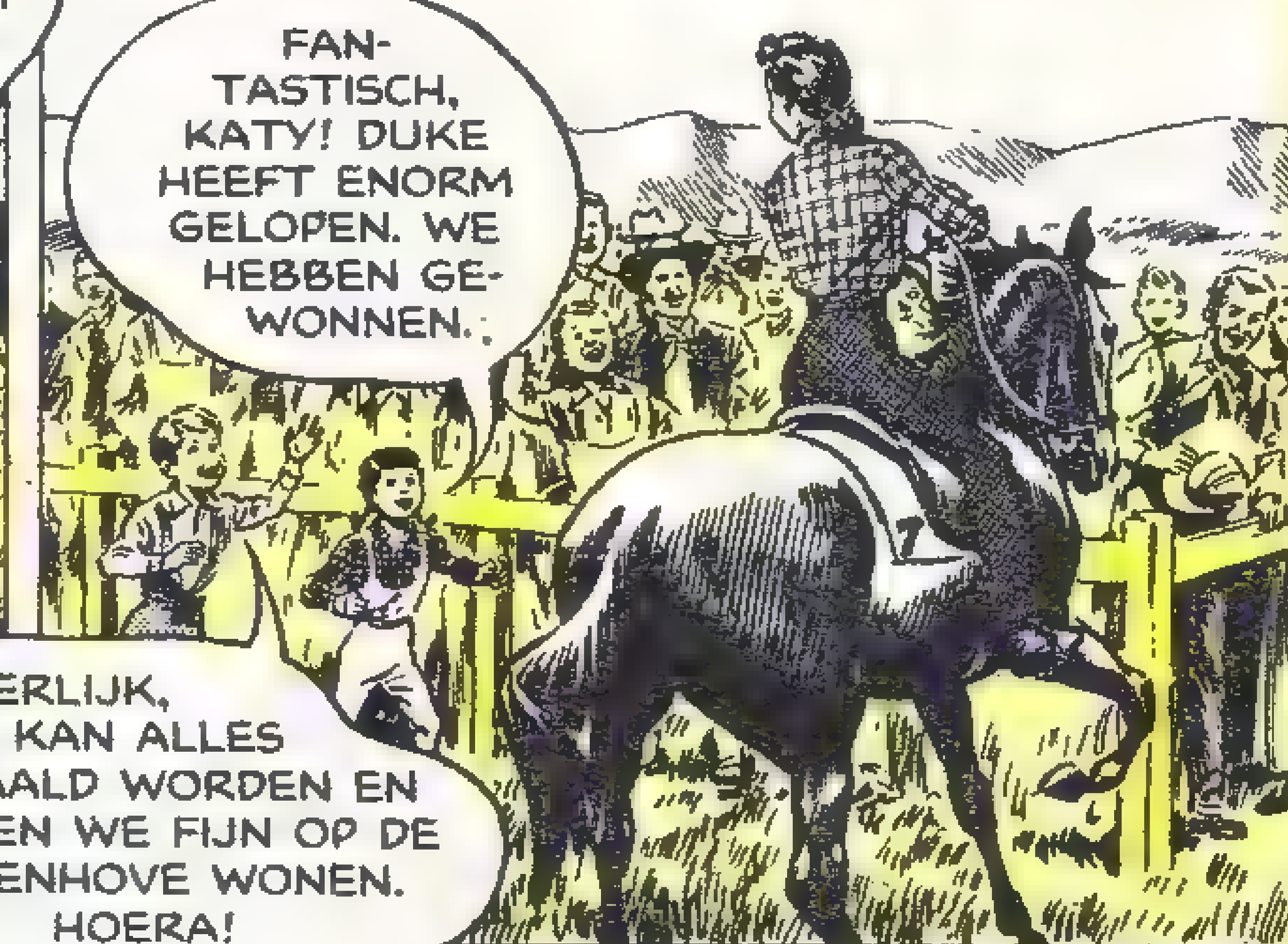
PRACHTIG GEDAAN, DUKE!

KATY'S HART VLOEIDE OVER VAN DANKBAARHEID. NA ALLE SPANNING VAN DE VOORAFGAANDE WEKEN KON ZIJ BIJNA NIET GELOVEN DAT DE ZORGEN VOORBIJ WAREN. DUKE HAD GEWON-NEN EN NU KONDEN ZE HUN SCHULDEN BETALEN EN HOEFDE DE OLMENHOVE NIET TE WORDEN VERKOCHT. WAT EEN OPLUCHTING VOOR HAARZELF EN DE KLEINTJES!...

De blauwe draak van Awir Bashi

DOOR HERMAN MATHESEN

KORTE INHOUD: *De regering van Birma vraagt Arthur Nigg de bloedrobijn van Taj Mahal naar de radja van Bangalore te brengen. Zijn vrouw en zoons, Paw-Min en Albert, gaan met hem mee. Zij zullen de reis per vliegtuig maken, maar zij worden met veel geheimzinnigheid per auto in een havenstad aan boord gebracht van het zeeroversschip Beyt Ammeh van Marmaduke Stenring, die de robijn in handen krijgt. Marmaduke laat hen op het eiland Awir Bashi achter, waar een man, die zich de Blauwe Draak noemt, heer en meester is. Af en toe klinkt er een afschuwelijk gebrul.*

7

Het enige dat vaststond was dat de geluiden kwamen uit een van de bijgebouwen, niet ver van het landhuis. Het leek op het brullen van een woedende stier, maar werd voorafgegaan door een soort gesis en gefluit en het eindigde met loeien en huilen.

„Als dat de hele nacht zo doorgaat," verklaarde Frison, „ben ik morgenochtend net zo gek als de Blauwe Draak, of nog erger."

„In ieder geval is het echt iets voor jou," merkte mijnheer Nigg spottend op; „jij bent toch zo gek op mysteries?"

De opmerking doelde op enige artikelen, die mijnheer Frison in een Franse krant had geschreven. Het ene heette „Het mysterie van de rode fazant" en het andere „Het mysterie van de Duivelskrater".

Inderdaad, er waren hier mysteries genoeg! Alles was mysterie, te beginnen bij de gastheer zelf, die zich hardnekkig de Blauwe Draak liet noemen. De gasten waren doodbenieuwd hoe die gekke kerel in werkelijkheid heette, vooral Frison, die zich maar niet uit het hoofd kon zetten dat hij de Blauwe Draak al eens ergens gezien had.

„Maar wáár. . ." mompelde hij telkens, „maar wáár heb ik hem gezien? Misschien kom ik er vannacht wel achter."

„Vannacht?" vroeg mijnheer Nigg verwonderd. „Wat wou je vannacht gaan doen?"

Frison was een merkwaardig mens. Hij had overdreven moedige buien, waarmee hij iedereen in gevaar bracht. Hij zou in staat zijn om midden in de nacht de Blauwe Draak te gaan besluipen.

„Vannacht," verklaarde Frison, „dan slaap ik. Maar midden in de nacht, als ik wakker word, heb ik van die heldere ogenblikken. Dan begint mijn geheugen te werken. Midden in de nacht, als alles stil is, kan ik me alles herinneren wat ik wil."

Arthur Nigg wierp zijn zoon Albert een knipoogje toe. Albert en Paw-Min lachten.

Frison knikte hen toe. „Ja, jongens, lachen jullie maar. Maar ik zeg je, de gekke Frison komt er wel achter."

„Wat van meer belang is," zei Arthur Nigg, die evenmin aan de soms dwaze fantasieën van Frison geloofde, „wat van meer belang is: hebben we hier met een krankzinnige te doen? Of met een doortrapte misdadiger?"

„Het is niet moeilijk er antwoord op te geven," zei Frison. „Alle twee."

„Hoe bedoel je?"

„Hij is krankzinnige en misdadiger tegelijk. Ik ken die typen van vroeger, van de rechtbank, toen ik in Parijs de verslagen van de rechtszittingen maakte. Toen kwam je soms van zulke typen tegen."

„En toch," zei Eliza Nigg opeens, die niet sliep al hield ze haar ogen gesloten, „en toch hebben we over zijn optreden in het algemeen niet te klagen. Hij is een

volmaakte gastheer. Wat dát betreft. . . een heer."

Haar man schaterde het uit. „Een heer? Een boef, een gék!"

Plotseling zweeg Nigg en iedereen luisterde in stille verbazing. Er klonk muziek door de avond. Orgelmuziek.

„Radio?" vroeg miss Alice.

Frison schudde het hoofd. Nee, het kon geen radio zijn.

„Die muziek komt hier uit het huis," stelde Albert vast.

En Arthur Nigg vroeg aarzelend: „Zou de Blauwe Draak zelf orgel spelen?"

Frison was opgetogen. Zijn ogen schitterden, want hij was dol op goede muziek.

„Hóór je dat?" vroeg hij. „Maar. . . die kerel, die kán het. . . die kán spelen!" En na enkele ogenblikken nagedacht te hebben, zei hij: „Het kán niet anders, die man moet vroeger in de beschaafde wereld organist geweest zijn. En niet de eerste de beste, dat kan ik je verzekeren."

Toen, plotseling klonk er een snerpende gil. De muziek verstomde. Miss Alice was opgesprongen. Zij was het die gegild had, en nu stond ze rechtop, als in doodsangst verstijfd, naar een hoek van de veranda te staren. Krampachtig wees ze met haar vinger naar een donkere plek. De anderen tuurden en zagen nu ook een zwarte slang, die langzaam kronkelend voortkroop. Zelfs Arthur Nigg die overigens niet zo gauw van zijn stuk raakte, deinsde enkele stappen achteruit. Alleen Paw-Min scheen niet geschrokken te zijn. Hij maakte een zwaaiende beweging met de hand, die als een geruststelling bedoeld was. „Niet gevaarlijk," zei hij, „niet gevaarlijk."

De slang mocht dan niet gevaarlijk zijn, de dames vooral waren er niet gerust op en weldra stonden ze allebei hoog op de tafel, niet wetende waar anders te vluchten. De schrik werd er niet minder op, toen even later aan de andere kant van het terras gesis klonk van een andere slang. De muziek had opgehouden en nu kronkelden de slangen ineen, alsof ze gingen slapen.

„Slangen houden van muziek," vertelde Paw-Min. „Ze komen erop af."

Hij zou wel gelijk hebben, dacht Nigg. Ze hadden allemaal weleens een slangenbezweerder gezien die fluit speelde. Maar dan zat de slang in een mandje. Hier kropen ze rond alsof het huisdieren waren.

Het orgelspel begon opnieuw en ook de slangen zetten zich weer in beweging, eerst langs de rand van de veranda, daarna omhoog langs de pilaren die het dak van de veranda steunden. Tenslotte verdwenen ze langs het dak.

„Ik doe vannacht geen oog dicht," jammerde mevrouw Nigg. Ze zag doodsbleek en rilde. Ook mijnheer Nigg voelde zich erg onbehaaglijk. In een gewoon gevecht van man tegen man was hij niet bang. Maar hier was alles geheimzinnig en mysterieus. Alles was ongewoon, ongrijpbaar. Je wist niet wat je eraan had: de slangen, de muziek en het gebrul en gefluit, dat telkens de nachtelijke stilte uiteenscheurde.

Groot, vol en donkerrood van kleur rees de maan boven de nevels uit, hoog in de nachtelijke hemel.

„Mevrouw, mejuffrouw, wilt u met mij meegaan?" klonk opeens een zachte stem vlakbij. Het was de stem van een meisje. Ze was gekleed zoals de meisjes van India. Ze maakte een diepe, onderdanige buiging, zodat de zwarte vlechten langs haar gelaat omlaag vielen. Zelfs de stem van het meisje, zo zacht als die klonk, had iets vreemds, iets geheimzinnigs. Trouwens, heel haar verschijning had iets geheimzinnigs; niemand had haar horen aankomen. Het leek wel of ze uit de grond was opgedoken.

„Meegaan?" vroeg mevrouw Nigg en haar stem klonk schriller, heftiger dan ze gewild had. „Meegaan, waarheen?"

„Moena zal uw kamer wijzen."

Mevrouw Nigg keek eens naar Alice, die even besluiteloos was als zij. Tenslotte was het Alice die besliste.

„Neen, we blijven liever hier."

Het meisje glimlachte zacht.

„U kunt hier niet blijven."

„We slapen op de veranda."

„U kunt niet op de veranda blijven, want de muskieten komen en de slangen komen en nog een heleboel lelijke dieren. U moet slapen. Zó." Moena legde beide handen tegen de rechterwang. „U moet slapen, héél diep slapen."

„Wat bedoelt ze toch?" vroeg mevrouw Nigg, haar man aanziende. Deze haalde de schouders op. „Mijn vrouw blijft liever hier," zei hij. „Ze is bang."

„Hahaha. . ." De lach van het meisje klonk opeens helder door de nacht. „Is mevrouw bang voor Lioba en Loeni? Lioba en Loeni doen geen kwaad. Het zijn goede slangen; de kwade slangen zijn dáár. . ."

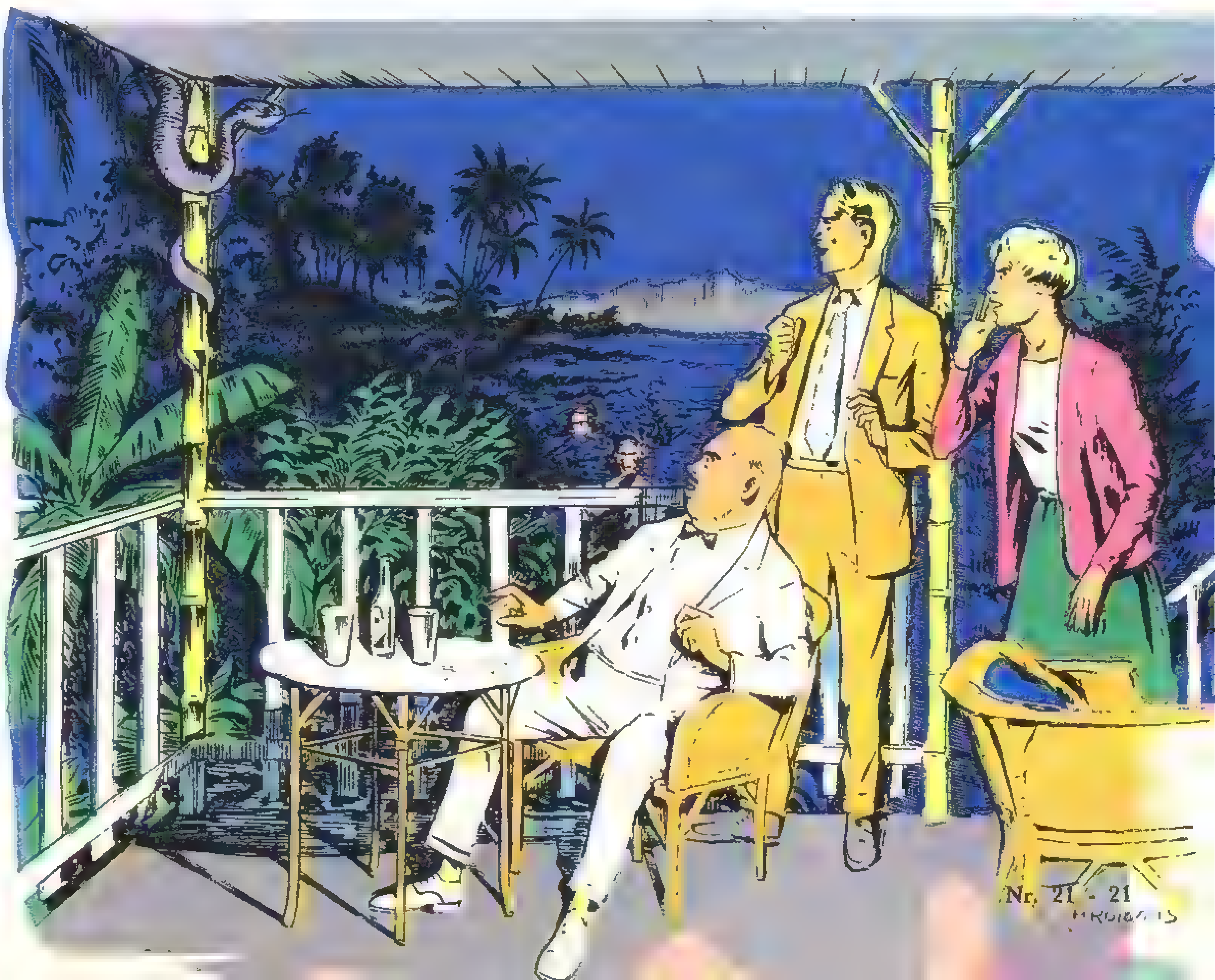
Het meisje wees in de richting van de bijgebouwen.

De mededeling, bedoeld om de vreemdelingen gerust te stellen, had een averechtse uitwerking.

„Zijn daar ook al slangen?" riep Frison uit, terwijl hij grote angstogen opzette.

„Natúúrlijk. Mijn meester koopt slangen en verkoopt slangen. Aan heel de wereld. Aan dokters, aan ziekenhuizen, aan dierentuinen. Allemaal slangen van mijn meester."

Het meisje zwaaide de armen wijd in het

De anderen zagen nu ook een zwarte slang, die langzaam kronkelend voortkroop.

„Mevrouw, mejuffrouw, wilt u met mij meegaan?" klonk opeens een zachte stem vlakbij.

rond om daarmee heel de wereld aan te duiden.

Er ging Nigg en Frison een licht op. Dat was dus de kwekerij, waar de Blauwe Draak over had gesproken. Hij handelde in slangen, die hij verkocht, niet alleen aan dierentuinen, maar ook aan laboratoria, waar men die slangen nodig had om er serums tegen slangegif uit te bereiden.

„Dus," stelde Albert vast, „dan is hij toch geen misdadiger."

Nigg knikte. „Ja maar, waarom dóét hij dan zo gek? Waarom zo geheimzinnig? En waarom loopt hij met dat masker rond?... En waarom die muziek in de nacht om er slangen mee te lokken?"

„En wáárom," vulde Frison aan, „waarom heeft hij vanmiddag op het strand op ons geschoten?"

„Allemaal grapjes," veronderstelde Nigg. „Hij zei toch, dat het maar een grapje was. Die man schijnt een heel eigenaardig gevoel voor humor erop na te houden. Eenmaal heeft hij dwars door je tropenhelm heen geschoten. Hij had evengoed dwars door je hoofd kunnen schieten. Hij had een van ons kunnen raken..."

Frison schudde het hoofd.

„Hij wilde alleen laten zien hoe goed hij kon schieten. Een kinderachtige bevlieging van een gek. Maar..." Frison dacht even na, „was het misschien ook een grapje, toen hij zei dat hij ons nooit levend hier vandaan zou laten gaan?"

Opeens scheurde weer het sissend gefluit door de lucht, dat overging in een donker gebrul. Het klonk zo hard, dat het weerkaatst werd door de bergen in de verte.

„Ook een grapje zeker?" vroeg Frison. „Slangen brullen niet zover ik weet."

„Kom, kom mee..." drong het meisje aan, „anders wordt mijn meester ongeduldig. Moena is bang voor de meester."

„Wat moeten we doen?" vroeg Eliza.

Sinds Arthur Nigg wist, dat de Blauwe Draak in slangen handelde, dacht hij de situatie beter te begrijpen. Slangen zijn nu eenmaal een ongewoon handelsartikel. En het lag voor de hand, dat de Blauwe Draak in de eenzaamheid een tik van de molen had gekregen. Maar overigens was er eigenlijk geen reden om bijzonder bang te zijn. Hij gaf dus zijn vrouw en miss Alice de raad aan de uitnodiging van het meisje gevolg te geven, vooral omdat hij graag met de mannen alleen wilde blijven. Ze moesten samen overleggen wat hun nu te doen stond en antwoord vinden op de vraag die alles beheerste: Hoe komen we hier vandaan?

En wat de bloedrobijn van Taj Mahal betreft... och daar dácht hij zelfs niet meer aan.

IX

Hoewel de Blauwe Draak tot diep in de nacht voortging met orgel spelen, vergat hij zijn gasten niet. Hij had de bedienden order gegeven goed voor hen te zorgen. Arthur Nigg kreeg een kamer samen met mijnheer Frison, de jongens een kamer ernaast. Ook mevrouw Nigg en miss Alice moesten een kamer delen. Alles zag er netjes en goed onderhouden uit. In een goed hotel hadden ze het niet beter kunnen wensen. Er stond in iedere kamer zelfs een kast met boeken van allerlei soort. Bovendien bevond zich in ieder vertrek een pick-up met een stel grammofoonplaten en een luidspreker, die in de muur was ingebouwd.

De beide jongens, op de rand van het bed gezeten, keken eens rond. Paw-Min vond het er best om uit te houden. Albert was het niet met hem eens. Hij vond het een allesbehalve prettige gedachte te moeten gaan slapen in een omgeving, waar het krioelde van slangen.

Bovendien bleef de vraag: wat was de Blauwe Draak voor iemand en wat waren zijn plannen voor de naaste toekomst?

Het waren dezelfde vragen, die de vader van Albert en mijnheer Frison zich stelden. Op het eerste gezicht liet de toestand zich niet bepaald gevaarlijk aanzien. De Blauwe Draak had zelfs sigaren en sigaretten in de kamer laten plaatsen. In een kastje bevonden zich verfrissende dranken, te kust en te keur.

„Luilekkerland," spotte mijnheer Nigg, „alleen de gebraden vogeltjes vliegen er niet in je mond. Er is meer kans op slangen."

En mijnheer Frison zei:

„Die idioot doet met zijn slangenhandeltje blijkbaar geen slechte zaken."

Na een korte beraadslaging besloten zij gekleed en met schoenen aan op bed te gaan liggen. Je kon nooit weten, wat er 's nachts gebeurde.

Tegen zijn vaste voornemen in viel Arthur Nigg, toen hij eenmaal lag, weldra in slaap. Hij was uitgeput en murw van vermoeidheid en opwinding. En hij sliep zó vast, dat hij de vreemde geluiden in zijn omgeving niet meer hoorde.

Plotseling echter, in het holst van de nacht, werd hij met schrik wakker. Hij zat meteen rechtop en staarde met grote ogen voor zich uit in het duister. Er was iets dat hem had aangeraakt.

„Ik ben het maar," stelde mijnheer Frison hem gerust. „Ik heb je even door elkaar geschud. Het was een hele toer je wakker te krijgen."

„Was dat nodig? Hoe laat is het?"

„Half vier. Ik moet je spreken. Ik weet het! Ik wéét het!"

„Wát weet je?"

„De Blauwe Draak. Ik zei toch: midden in de nacht zou mijn geheugen..."

„En...?"

Mijnheer Nigg sprak op enigszins spottende toon, want hij kende Frison met zijn malle kuren. Die maakte over alles veel drukte.

„Ik zei je toch, dat ik die kerel al eens ontmoet heb? Dat is lang geleden. Maar nu weet ik zijn naam ook! Pierre Alcan..."

En daar mijnheer Nigg niet opsprong van verbazing, herhaalde Frison: „Pierre Alcan. . . Zégt die naam je niets?"

„Absoluut niets," deed Nigg onnozel.

„Nooit van het proces-Alcan gehoord?"

Arthur Nigg haalde de schouders op. „Ik lees geen sensatiekrantjes."

„Alcan is een ter dood veroordeelde."

Arthur Nigg, nog niet overtuigd, grinnikte. „Dat klinkt erg romantisch. Aan de galg ontsnapt! Een mooie titel voor jou om er een verhaaltje over te schrijven."

„Geen onzin," verweet Frison hem, „luister liever. Ik heb hem jaren geleden gezien. In Parijs, toen ik nog beginnend verslaggevertje aan de rechtbank was. Het was de eerste grote zaak die ze me toevertrouwden. Daarom heb ik hem onthouden. Pierre Alcan! Ik zie de kerel nóg voor me staan. Ik zal het nooit vergeten."

„Dus tóch een misdadiger?"

Frison knikte. „Dubbele roofmoord in de trein Parijs-Marseille. De jury had het schuldig uitgesproken. Hoewel. . ."

„Hoewel?. . ."

„Hoewel hij door dik en dun zijn onschuld bleef volhouden."

„Hetgeen natuurlijk geen mens geloofde."

„Natuurlijk niet. Alle bewijzen waren tegen hem."

„Ja," zei Nigg, „ik acht die kerel tot alles in staat. Wie weet, wat hij op dit ogenblik zit uit te broeden. Die slangenkolonie van hem vertrouw ik niet. In ieder geval moeten we een manier vinden om weg te komen."

Frison gaapte en zei ietwat lichtvaardig: „We hebben wel voor heter vuren gestaan. We zullen er wel iets op vinden. En nu," hij gaapte nogmaals, „nu ga ik slapen."

Arthur Nigg echter kon de slaap niet vatten. Hij wilde geen seconde verloren laten gaan. Hij moest denken, piekeren, een middel tot ontsnapping zoeken. Maar zijn gedachten raakten verward. Voortdurend dacht hij het gesis en geschuifel van slangen te horen. En zo nu en dan was er ook nog dat afschuwelijke gebrul, zó hard, dat het glas op een tafeltje naast zijn bed ervan trilde. Het was misschien wel voor het eerst dat Arthur Nigg zo iets als angst gevoelde. Angst voor het onbekende. En wat was nu dat kloppen weer?. . . Een onregelmatig geklop, een bonken alsof iemand boven zijn hoofd met een houten hamer op de vloer sloeg. Hij hield de adem in om beter te luisteren en toen hij even later boven het plafond geschuifel hoorde, begreep hij dat het geluid werd voortgebracht door een van de zwarte slangen, die boven op het dak was gekropen. En toen hij uitgeput eindelijk toch in slaap viel, droomde hij van niets anders dan van slangen. Met een luide kreet werd hij wakker, wierp de dekens van zich af en stond druipnat van het zweet op de rode plavuizen van de vloer om zich heen te kijken.

Frison bleef rustig liggen, deed een oog open en vroeg:

„Een nachtmerrie, Nigg?"

Toen hij geen antwoord kreeg, deed hij het ene oog weer dicht en snurkte rustig verder.

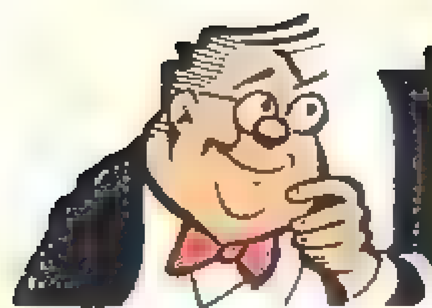
Om zijn zenuwen tot rust te brengen nam Nigg een van de lange sigaren die er stonden, stak hem op en begon als een leeuw in een kooi heen en weer te lopen. Hij blies dikke rookwolken om zich heen, zodat er na enkele minuten een blauw wolkendek in de kamer hing, dat opeens beschenen werd door de eerste zonnestraal, die tussen de toppen van de palmen door zich een weg naar de kamer baande. Het was ochtend. Gelukkig! Binnen enkele minuten was het dag en zou het licht alle angst verdrijven. Hij ging naar het venster toe, vanwaar hij uitzicht had op de woeste heuvels, het woud en links op een gedeelte van de blauwgroene baai. Het bos slurpte de laatste slierten nevel op. En meteen ontwaakte rondom het leven.

Bedienden met korven op de rug begaven zich naar de bijgebouwen. En daar was de Blauwe Draak ook. Zoals hij daar liep, maakte hij een heel normale indruk. Hij liep rond en gaf bevelen. Hij droeg een shirt en shorts en een tropenhelm op het hoofd. Blijkbaar had hij zich gisteren alleen voor de kennismaking zo raar toegetakeld. Pas toen hij in woede ontstak, omdat een der bedienden het juk met emmers van zijn schouders liet vallen, ging hij weer als een razende tekeer en hief hij zelfs een hand op om de ongelukkige kerel een klap in het gezicht te geven. Blijkbaar waren de mannen op weg naar de bijgebouwen om de slangen te voeren. Moena veegde de grond rondom het huis aan. Alles bij elkaar deed het geval aan een plantage denken.

Wordt vervolgd

„Ik moet je spreken. Ik weet het! Ik wéét het!"

BILLIE TURF

Het dikste studentje ter wereld

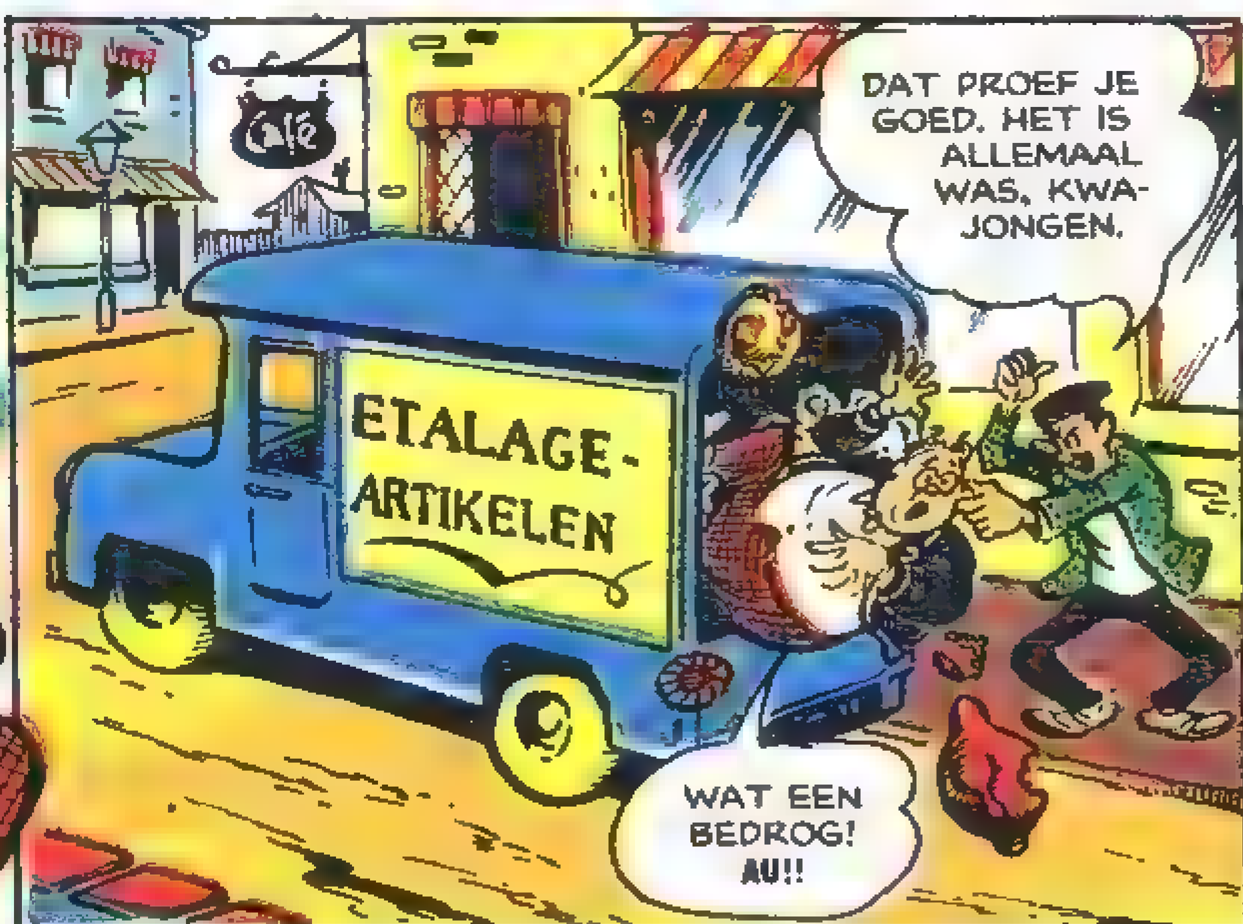

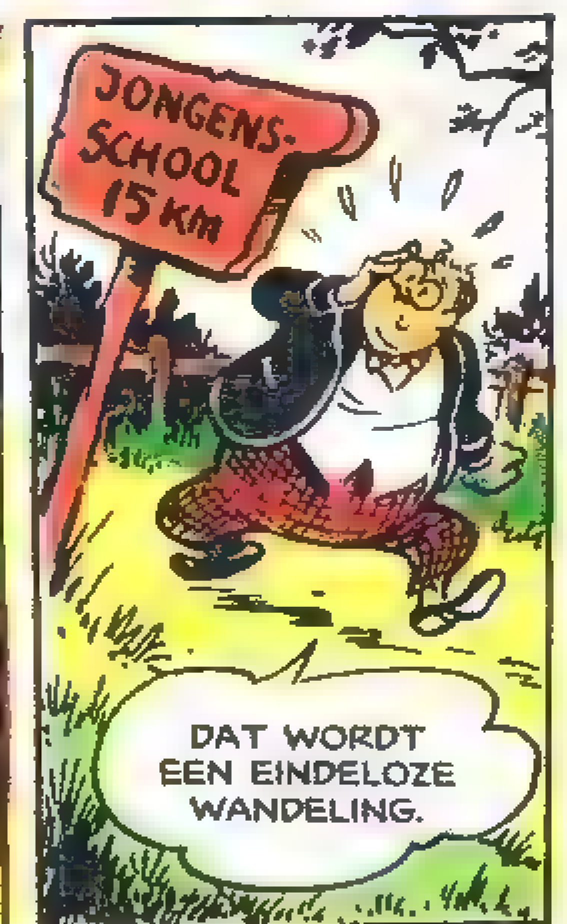

Spoorloos verdwenen

In 1920 ondernam de Engelse ontdekkingsreiziger John Fawcett een tocht naar het Zuidamerikaanse Amazonegebied. Indianen vertelden hem van een verzonken stad, midden in het oerwoud. John Fawcett dacht dat het overblijfselen van het vergane „werelddeel" Atlantis zouden kunnen zijn en maakte enige jaren later een nieuwe onderzoekingstocht met zijn zoon Jack en diens vriend Raleigh Nimmell. Geen van hen keerde ooit terug. . .

Roald Amundsen, de Noorse ontdekkingsreiziger, is nooit teruggekeerd van een poging om de Italiaanse generaal Nobile, de leider van een expeditie per luchtschip naar de noordpool, met een vliegtuig te redden (1928).

De Weense professor Karl von Mosetig was hoogleraar in de chirurgie aan de universiteit aldaar. Hij deed verschillende belangrijke wetenschappelijke ontdekkingen. Op 25 april 1907 verliet hij gezond en wel zijn woning te Wenen. Die avond zag men een man in de rivier de Donau wegzinken. De veronderstelling dat dit de geleerde moest zijn geweest, werd verworpen, omdat anderen de hoogleraar op hetzelfde uur in een ander stadsdeel hadden gezien. De professor bleef ondanks alle nasporingen zoek en nooit is meer iets van hem vernomen.

De Duitse ingenieur Rudolf Diesel, de uitvinder van de dieselmotor, reisde de dertiende september 1913 voor zaken van Antwerpen naar Harwich. Hij is er nooit aangekomen.

De Belgische bankier Alfred Löwenstein, een man van enorme rijkdom, verdween in 1916 tijdens een vliegtocht boven het Kanaal.

James Van Lear Black, de Amerikaanse krantenkoning die talrijke wereldreizen per vliegtuig ondernam en duizenden kilometers veilig door de lucht aflegde, verdween in 1932 van zijn plezierjacht zonder enig spoor achter te laten.

Op heter daad betrapt

Eerst geen inbreker, toen wel een inbreker... Het was een zeer geheimzinnig geval...

Die avond aan tafel deed meneer Kolff zijn uiterste best zijn geheim te bewaren, maar het lukte hem maar matig. Dat hij iets geheim hield, had Annie, zijn dochter van vijftien, tenminste al spoedig door. Haar broers, Leo en Peter, schenen niets bijzonders te merken, want ze praatten aan één stuk door over de een of andere wedstrijd die ze jammer genoeg zouden missen, omdat hij juist in het begin van de vakantie viel.

Het was de bedoeling dat de hele familie als gewoonlijk een paar weken naar het noorden zou gaan. Daar dreef vaders enige broer een boerderijtje en daar was het gezin Kolff altijd van harte welkom. Veel was er niet te beleven, maar vader, die een drukke kantoorbaan in de stad had, vond het er heerlijk rustig.

In stilte hoopte Annie eens ergens anders heen te kunnen gaan. Ze had er al een paar keer een balletje over opgegooid, maar haar ouders waren beiden zo gesloten als een pot. Of... zou vader toch iets in die richting hebben uitgebroed? Hij had het afgelopen jaar een mooie promotie gemaakt en Annie had hem al eens horen praten over het huren van een zomerhuisje...

Na het eten had moeder iets met een van haar buurvrouwen te bespreken. De jongens verdwenen naar boven om hun huiswerk af te maken en Annie toog welgemoed aan de afwas. Nog een paar dagen en het was zover! Wat zou vader toch in zijn schild voeren?

Een kwartier later kreeg Annie het antwoord. Vader opende voorzichtig de deur van de keuken, overtuigde zich ervan dat moeder nog steeds in de tuin stond te praten en wenkte zijn dochter bij zich.

„Kun je een geheim bewaren?" vroeg hij met een knipoog.

„Natuurlijk!" fluisterde Annie zacht. „Ik had er al zo'n idee van, dat er wat bijzonders aan de hand was. U deed zó verstrooid onder het eten. Wat is er, vader?"

„Nou, je weet toch dat meneer Vliek, een van mijn collega's op kantoor, een pracht van een bungalow heeft laten bouwen ergens midden op de hei? Wat zou je ervan denken als we daar deze keer onze vakantie eens doorbrachten?"

„Op de hei? Héérlijk!" juichte Annie. „Dat is nog eens wat anders dan die eeuwige boerderij. Bossen en nog eens bossen en misschien een wildreservaat en geweldige heidevlakten tussen de bossen... Fantastisch! Maar kán dat dan?"

„Ik kan hem voor drie weken huren," luidde het antwoord. „Het is wel een hele hap uit mijn portemonnaie, maar ik heb mijn salarisverhoging per slot van rekening niet voor niets gekregen, wat jij?"

„Wat vindt moeder ervan?" vroeg Annie nieuwsgierig.

„Dat is het hem juist," antwoordde de heer Kolff met een enigszins bedenkelijk gezicht. „Je moeder denkt dat er op de boerderij misschien meer afwisseling is, vooral voor de jongens. En daarom hebben we er nog niet met jullie over gepraat. Maar vanmiddag zijn we het eigenlijk wel eens geworden. Ik heb moeder alleen moeten beloven, dat ik eerst nog eens zou nagaan hoe jij er tegenover stond."

Annie stond even met een bord in de ene en de vaatdoek in de andere hand naar buiten te turen. Daarna zei ze met stralende ogen: „Maakt u zich maar niet

bezorgd, vader! Ik weet zeker dat Leo en Peter er even graag heen gaan als naar het hoge noorden. Een echte bungalow! Verrukkelijk!"

Onder het genot van een kopje koffie werd het plan even later van alle kanten bekeken. Het bleek dat ook de jongens geestdriftig waren en daardoor raakte moeder al spoedig over haar aanvankelijke bezwaren heen. Besloten werd dat Frik, vaders oeroude autootje, zou worden meegenomen voor het maken van dagtochtjes. Leo, die zelf ook reed, kreeg met Annie tot taak het vehikel daags voor de vakantie een grondige schoonmaakbeurt te geven.

Nu de beslissing was gevallen, genoot iedereen al bij voorbaat, zoals het bij een echte vakantie hoort. Urenlang zat de hele familie over grote wandelkaarten gebogen; er werd twee dagen tevoren al begonnen met het pakken van de koffers en het ene plan na het andere werd gemaakt om de komende drie weken zo goed mogelijk in te delen.

Eindelijk brak de grote dag aan. Vader moest 's morgens nog naar kantoor, maar hij stond erop dat de rest van het gezin ondertussen alvast met de auto naar het vakantieoord zou rijden. Dat was Leo best toevertrouwd. En bovendien, voor vijf personen en een hoop bagage was Frik wel wat al te oud. Vader zou met de eerste de beste trein na de middag arriveren.

Het laatste uurtje voor het vertrek werd besteed aan een grondige inspectie van de inhoud van de koffers, terwijl moeder de nodige afspraken met de buren maakte. Gas, water en elektriciteit waren reeds afgesloten en Annie sloot overal de gordijnen om de hete zomerzon te weren.

Juist toen ze op het punt stonden de laatste koffers in de oude Frik te stouwen, kwam een man het tuinpad op om te vragen of er misschien ook huishoudelijke artikelen nodig waren.

„Komt u over drie weken maar eens terug!" lachte Peter, die het eerst bij de deur was. „We gaan juist met vakantie!"

De man, die een nogal onverschillige indruk maakte, knikte en ging zonder een woord te zeggen weer weg.

„Dat was niet zo erg verstandig van je, Peter," zei moeder tot haar jongste zoon. „Wat heeft die man ermee te maken dat we met vakantie gaan? Het kan wel een inbreker zijn. Nu weet hij meteen dat hij hier de komende weken vrij spel heeft!"

„Och, moeder, doe toch niet altijd zo zenuwachtig," zei Leo rustig. „Inbrekers komen heus niet overdag aan je deur. En we hebben onze alarminstallatie toch zeker ook nog?"

„Jij hebt goed praten," antwoordde moeder. „Zolang ik me kan herinneren, is die mooie alarminstallatie van jou stuk."

„O, er hoeft maar één draadje aan en hij werkt weer prima," zei Leo. „Weet u wat? Ik zal hem nog gauw even maken. Dan hoeft u daar ook geen zorgen over te hebben."

Leo voegde de daad bij het woord, dook in de schuur en kwam te voorschijn met een paar meter elektrisch snoer, dat hij dwars door de hal spande. In een oogwenk had hij het snoer verbonden met een draad die naar een grote, ouderwetse bel leidde. Mocht iemand tegen de draad lopen, dan luidde onmiddellijk de bel, die hoog tegen de dakrand was geplaatst, zodat links en rechts de buren werden gewaarschuwd.

Het scheen moeder een pak van het hart te zijn, zodat eindelijk de tocht kon worden aanvaard. Het was prachtig weer en Frik snorde er lustig op los. Toch scheen moeder nog niet geheel op haar gemak te zijn. Toen ze nauwelijks een half uur hadden gereden, liet ze Leo stoppen, vlak bij een telefooncel.

„Wat nou, moeder?" vroeg de chauffeur mopperend. „We begonnen net zo lekker op te schieten."

„Ik moet beslist nog even de buren opbellen," zei mevrouw Kolff geagiteerd. „Ik heb helemaal vergeten te zeggen dat die man vanmorgen aan de deur is geweest. Ik vond het zo'n verdacht type. Ik heb liever dat ze toch maar extra een oogje in het zeil houden."

Met deze woorden stapte ze uit en snelde naar de telefooncel, met het geld al klaar in haar hand.

Een paar minuten later zagen de kinderen haar met een hoogrode kleur de straat weer oversteken.

„Terug!" riep ze al uit de verte. „We moeten onmiddellijk weer naar huis, Leo!"

Stomverbaasd wachtten de kinderen op nadere uitleg.

„Een inbreker!" hijgde moeder, toen ze de auto weer had bereikt. „De buurvrouw was blij dat ik opbelde! De bakker was er juist geweest. En toen ze even aan de deur had staan wachten, had ze bij ons in huis allerlei vreemde geluiden gehoord. Net alsof er iemand heen en weer liep en in laden en kasten zat te snuffelen. Verschrikkelijk!"

„En mijn alarminstallatie dan?" vroeg Leo, die zich ernstig in zijn waardigheid van technicus voelde aangetast.

„Ik denk dat de buren spoken zien, moeder," voegde Annie er geruststellend aan toe.

Maar wat ze ook probeerden, moeder liet zich niet overtuigen. Ze moesten en zouden terug.

Leo keerde de wagen en aanvaardde de terugtocht. Onderweg werd afgesproken dat hij Frik op enige afstand van het huis zou parkeren en dat moeder en Peter in de auto zouden blijven wachten, totdat Leo en Annie op onderzoek waren uit geweest.

Zoals de kinderen reeds hadden verwacht, was er bij huis niets bijzonders te bespeuren. Zowel aan de voorkant als opzij en achter waren alle ramen netjes gesloten en de deur vertoonde geen spoor van beschadiging.

„Waar zat je toch zolang?" vroeg hij, terwijl hij over de drempel stapte.

„Laten we toch maar even naar binnen gaan," stelde Leo voor. „Als jij dan naar boven gaat, neem ik de begane grond wel voor mijn rekening. Maar pas op dat je niet tegen de alarmdraad stoot!"

En zo gebeurde het. Terwijl Leo de woonkamers begon te inspecteren, wipte Annie de trap op. Nauwelijks had ze de gang bereikt of ze bleef stokstijf staan. De deur van een van de slaapkamers werd langzaam dichtgetrokken!

Terwijl het hart haar in de keel bonsde, dacht Annie een ogenblik na. Moest ze Leo roepen? Of was dat te gevaarlijk? Kon ze niet beter stilletjes weer naar be-

neden sluipen? Maar als ze nu toch al gezien was?

Nog voordat ze tot een besluit was gekomen, ging de slaapkamerdeur langzaam weer open. Er verscheen een hand die haar wenkte, en daarna een hoofd... Het hoofd van vader! Hij legde zijn vinger op zijn lippen en wachtte, totdat Annie naar hem toe was gekomen, waarna hij de deur voorzichtig achter haar sloot.

„Niks zeggen, hoor, meisje!" fluisterde hij dringend. „Dom genoeg had ik een brief vergeten, die ik nodig heb om de sleutels van de bungalow te krijgen. Gisteravond had ik juist tegen moeder staan opscheppen, dat ik nooit iets vergeet voor de vakantie! En nu dit! Maar vertel eens, wat hebben jullie hier te zoeken?"

Annie vertelde van het oponthoud onderweg en van moeders telefoongesprek met de buurvrouw.

„O, ze kan me best hebben gehoord," antwoordde vader. „Toen ik de voordeur binnenkwam, brak ik zo ongeveer mijn nek over de een of andere draad in de hal. Is Leo weer bezig geweest soms?"

„Stil!" fluisterde Annie. „Hij komt er juist aan. Laten we hem er nou maar buiten houden. Gauw, in die kast daar, vader! Ik troon hem wel weer mee naar buiten. Tot vanmiddag!"

Terwijl haar vader schielijk in een lege klerenkast verdween, een tikje beschaamd over zijn vergeetachtigheid, ging Annie haar broer op de gang tegemoet.

„Waar zat je toch zo lang?" vroeg hij, terwijl hij over de drempel stapte en in de slaapkamer rondkeek. „Geen onraad, hoop ik?"

„Niks, hoor," zei Annie onverschillig. „Er is in huis geen levende ziel te bekennen. De buren hebben zich vast vergist. Laten we maar gauw teruggaan."

Inmiddels had klaarblijkelijk ook mevrouw Kolff moed gevat. Ze riep de kinderen tenminste van beneden tegemoet: „Nou, was er iemand?"

„Nog geen muis," lachte Leo. „Komt u zelf maar kijken!"

Samen met Annie liep hij de trap af, terwijl hun moeder er zich in haar slaapkamer met eigen ogen van overtuigde, dat alles in orde was. In de keuken voegde zij zich weldra weer bij haar kroost.

„Ja, hoor, het zal wel een vergissing geweest zijn," gaf ze toe. „Ik had het nog even aan de buren willen vragen, maar er is nu niemand thuis. Ze hadden natuurlijk nooit kunnen denken dat we al zo gauw terug zouden zijn! Nou, zullen we dan maar weer?"

En zo begon het gezelschap voor de tweede keer aan de reis. Ditmaal verliep alles naar wens en een paar uur later stopte Frik hijgend en puffend op de plaats van bestemming. Moeder kende het adres en de bungalow was spoedig gevonden. Groot was echter de verwondering, toen bleek dat meneer Kolff nog steeds niet was gearriveerd!

„Hee!" riep Annie plotseling uit. „Het is die man van vanmorgen!"

„Hij zal wel naar het woningbureau zijn," zei moeder. „Hij had het een of andere papier van meneer Vliek gekregen, dat hij daar moest laten zien. We zullen maar een poosje wachten."

Er werd een half uur gewacht, maar al wie er kwam opdagen, geen vader.

„Kom mee, dan gaan we vader tegemoet," stelde moeder tenslotte voor. „Het dorp is maar klein, dus we zullen hem gauw genoeg vinden."

Toen de heer Kolff niet op het woningbureau bleek te zijn, steeg de verwondering ten top. En toen ze daarna ook nog aan het kleine station vergeefs uitkeken bij de aankomst van de volgende trein, sloeg de verwondering om in ongerustheid.

„Tja," zei moeder bezorgd, „hij zal zijn trein wel hebben gemist. Maar ik begrijp niet dat hij dan niet even het woningbureau hier heeft opgebeld of zo iets."

„Nou, het is me een mooi begin," mopperde Leo. „Eerst een vergeefse rit weer naar huis en nu al dat wachten..."

„Nee, vergeefs is de rit niet geweest, hoor!" zei zijn moeder troostend. „Ik ben blij dat ik nog even thuis ben geweest, want ik had vergeten mijn klerenkast af te sluiten. Gelukkig zit ie nu stevig op slot. Je kunt nooit weten!"

Annie had maar met een half oor geluisterd. Maar nu drong plotseling de volle betekenis van moeders woorden tot haar door! Haar vader zat thuis opgesloten in de klerenkast...

„Wát zei u daar?" riep ze uit.

„Ik heb m'n klerenkast afgesloten," glunderde haar moeder, terwijl ze een sleutel uit haar tasje opdiepte. „Kijk."

„Afgesloten?" zei Annie onzeker. En om geen argwaan te wekken, voegde ze er vastbesloten aan toe: „Nou, wat zou dat? Zo'n kast kan iedereen wel openkrijgen."

„O nee, hoor!" luidde het antwoord. „Dat is zo'n degelijke kast, dat je er desnoods wel een inbreker in zou kunnen opsluiten. Precies een gevangeniscel!"

Het hart zonk Annie in de schoenen. Ze stond juist op het punt vaders nalatigheid te onthullen, toen haar iets beters te binnen schoot.

„Geeft u mij die sleutel maar zolang, moeder," zei ze zo gewoon mogelijk. „Voordat u hem nog verliest... Ik bewaar hem wel bij mijn eigen spulletjes."

„Erg vriendelijk van je," zei haar moeder. „Ik heb het liefst maar zo weinig mogelijk in mijn tas zolang we hier zijn."

Annie kon maar amper geloven wat ze had gehoord. Haar arme vader opgesloten in een klerenkast en de rest van de familie in afwachting van zijn komst! Haar hersens werkten op topsnelheid en even later had ze een oplossing gevonden.

„Moet u horen, moeder," zei ze liefjes. „We kunnen hier niet met z'n allen blijven staan, zou ik zo zeggen. Als u nu eens met Peter naar een theetuin ging om wat uit te rusten? Dan konden Leo en ik nog eens proberen om bij het woningbureau een sleutel los te krijgen. Zo nodig bellen we vaders kantoor op, of meneer Vliek zelf. Het duurt nog anderhalf uur eer er weer een trein komt. Anders kunnen we al die tijd niets beginnen!"

Moeder was van al de opwinding zo vermoeid geraakt dat ze met graagte op dit aanbod inging. Al spoedig had ze met Peter een restaurant opgezocht om zich te goed te doen aan een ijsje, in de schaduw van een grote kastanjeboom. Het was voor Annie het sein om haar oudste broer met zich mee te tronen en hem deelgenoot te maken van het plan, dat ze ondertussen had gemaakt.

„Wat is er eigenlijk met jou aan de

hand?" vroeg Leo. „Eerlijk gezegd had ik ook wel zin gehad om eens even uit te blazen na al dat geren. We krijgen die sleutel toch niet. Zonder brief begin je niks."

„Weet ik," zei Annie. „Daar gaat het ook niet om. Die inbreker, weet je. . ."

„Die er niet was, bedoel je?"

„Die was er wél! Dat is het hem nou juist. Het was vader!"

„Wat wou je me nou wijsmaken? Vader?"

„Precies. Hij had de brief van de huiseigenaar vergeten. Op kantoor had hij het pas gemerkt. In plaats van naar de trein te gaan, nam hij gauw de bus naar huis. Ik had hem net goed en wel verstopt, toen moeder de deur binnenkwam."

„Ha, ha, ha!" schaterde Leo. „Een prachtmop. Wat een geluk dat moeder hem niet heeft ontdekt!"

„Ja en nee," zei Annie weifelend.

„Hoe bedoel je? Waar heb je hem dan verstopt?"

„In moeders klerenkast. Maar laat ze die nou hebben afgesloten, toen ze nog even naar haar kamer ging!"

„En dus zit vader al die tijd in een donkere kast, terwijl wij hem hier lopen te zoeken?"

„Zo is het. Je hebt zeker wel gemerkt, dat ik moeder de sleutel weer afhandig heb gemaakt? Nou, daar moeten we vlug van profiteren. Vader zou zich doodschamen, als ze in de gaten kreeg dat de hele vakantie door zijn schuld vertraagd wordt! Daarom moeten we gauw met ons tweeën nóg een keer naar huis terug."

Leo bleef staan en dacht een ogenblik diep na.

„Onmogelijk!" zei hij toen. „Duurt veel te lang. Al rijd ik nog zo hard, ik heb minstens een uur nodig. Veel te verdacht."

„Zou moeder dan niet met Peter een wandeling kunnen maken of zo iets?" opperde Annie. „Er moet toch iets op te vinden zijn?"

„Nee, laten we elkaar maar niks wijsmaken. Moeder heeft maar één ding in het hoofd: zo gauw mogelijk de bungalow in, koffers uitpakken, eten koken en weet ik wat niet al. Maar wacht eens even! Er stond een raampje open in de bungalow! Weet je wat we doen? Vader heeft hem gehuurd en dus zie ik er geen enkel bezwaar in om naar binnen te klimmen. Dan kan moeder zich fijn een paar uur vermaken met alles in orde te brengen. En wij gaan ondertussen voor ons plezier een uurtje rijden."

Meteen keerde het tweetal op zijn schreden terug en haastte zich naar de bungalow. Tien minuten later was Leo met de wagen onderweg om zijn moeder en broer te halen. Blij dat ze eindelijk aan de slag kon gaan, gaf moeder graag toestemming voor het autoritje, in afwachting van de komst van haar man.

Het was gelukkig niet al te druk op de weg, zodat Leo flink kon opschieten, toen hij met Annie de terugweg aanvaardde om de gevangene te gaan bevrijden. Beiden waren ze niet geheel gerust op de afloop van het avontuur. Een troost was het dat Leo zeker wist dat de klerenkast voldoende luchtgaten bevatte. Ze hoefden er daarom niet bang voor te zijn dat ze hun vader tot overmaat van ramp misschien bewusteloos zouden aantreffen. . .

Toen ze de laatste bocht namen, ging Leo van schrik pardoes boven op zijn rem staan. Voor de deur van het ouderlijk huis stonden een politieauto en een ziekenauto.

Ze vlogen de wagen uit en renden het tuinpad over. Op hetzelfde ogenblik verschenen twee ziekenbroeders op de stoep met een brancard tussen hen in.

„Wat is er gebeurd?" vroeg Leo hijgend aan een politieman die naast de deur had post gevat.

„Er zat iemand in een kast of zo iets. Hij is gevallen en heeft een flinke snijwond aan zijn hoofd," luidde het antwoord.

Met knikkende knieën en zonder een woord te kunnen uitbrengen, deden Leo en Annie een stap opzij om de brancard te laten passeren.

„Hee!" riep Annie plotseling uit, toen ze een glimp van het gezicht van de gewonde opving. „Het is die man van vanmorgen!"

„Inderdaad," zei Leo stomverbaasd, „die met Peter heeft staan praten. Ik snap er niets van!"

Tegelijkertijd kwam vader uit de gang te voorschijn.

„Hee, zijn jullie daar alwéér?" vroeg hij verwonderd. „Net op tijd om er getuige van te zijn hoe mijn slachtoffer in de watten wordt gelegd. Ik heb hem op heter daad betrapt bij inbraak."

„Op heter daad betrapt? Een inbreker? Hoe dan?" riepen Annie en Leo om het hardst.

„Nou," legde vader uit, „ik zat toch opgesloten in die klerenkast? Ik zag de aardigheid er niet van in, dat moet ik je eerlijk zeggen. Maar ik was juist aan het proberen of het slot te forceren was, toen ik iemand in de kamer hoorde rondscharrelen."

„De alarminstallatie was dus tóch defect!" merkte Leo spijtig op.

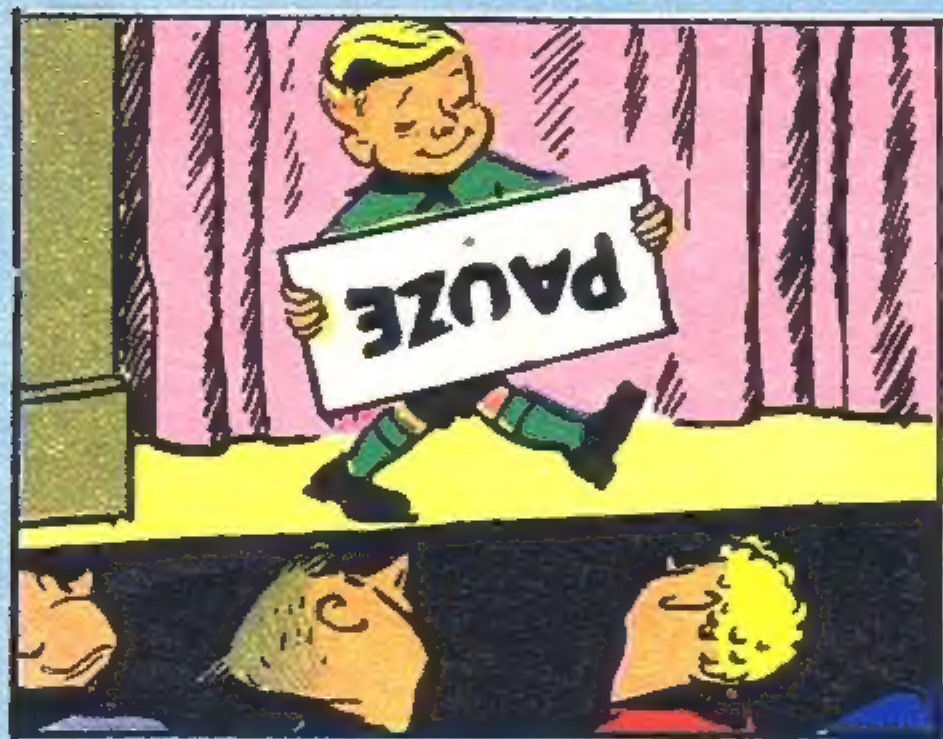
„Blijkbaar wel, ja. Hoe dan ook, ik hield me muisstil, want ik had er geen flauw idee van wie het kon zijn. Opeens vloog de deur van de klerenkast open. De man had een loper gebruikt. Ik schrok me een hoedje!"

„Hij zeker niet!" zei Annie, rood van opwinding.

„Zeg dat wel," antwoordde haar vader. „Hij schrok zo dat hij achteruit vloog alsof hij een spook zag. Daarbij kwam hij met zijn hoofd tegen de hoek van het bed te vallen; hij bleef bewusteloos liggen. Waarschijnlijk heeft hij een hersenschudding. Ik belde natuurlijk onmiddellijk de politie op, dat begrijp je."

Een paar uur later zat de hele familie dan eindelijk in de bungalow en kon de vakantie echt beginnen. Vader was zo goed niet of hij moest in het bijzijn van iedereen zijn nalatigheid met de brief bekennen. En dit ging hem nog vlot af ook. Want hij wist heel goed dat zijn vergeetachtigheid hem graag zou worden vergeven, nu hij een inbreker op heter daad had betrapt!

Dickie Dapper

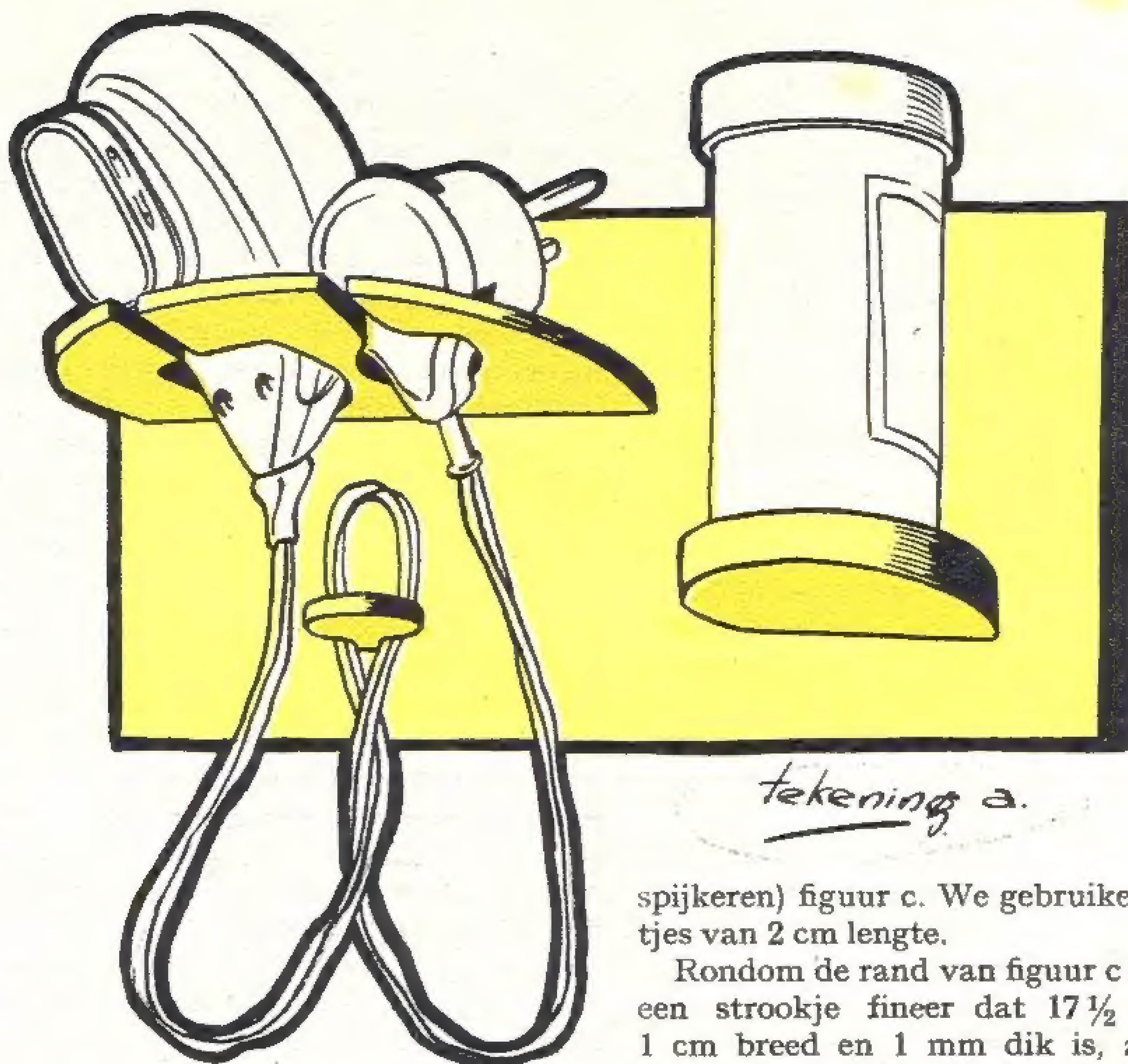

Maak het zelf

voor vaderdag

Een leuk en nuttig cadeautje voor vaderdag is de hier afgebeelde hanger voor een elektrisch scheerapparaat. Het is niet moeilijk te maken en vader zal er veel plezier van hebben. Links op de hanger kan het scheerapparaat keurig opgeborgen worden, rechts is nog plaats voor een staafje of een tube met een of andere crème, die vader vóór of na het scheren gebruikt.

Beschrijving

Tekening b brengen we over op een stukje multiplex van 8 mm dik, 15 cm lang en 11 cm breed; hetzelfde doen we met tekening c op een stukje multiplex van 7½ bij 6½ cm, eveneens 8 mm dik. Het met f gemerkte uitgezaagde stukje op tekening b bewaren we nog even.

Figuur b bevestigen we (lijmen en spijkeren) in de linkerbovenhoek van het achterplankje, op 3 cm onder de bovenkant. Dit achterplankje is 30 cm lang, 11 cm breed en 8 mm dik. Figuur f zagen we bij stippellijn e af en lijmen het precies in het midden van figuur b, 2 cm boven de onderkant.

In de rechterbenedenhoek, 2 cm boven de onderkant, bevestigen we (lijmen en spijkeren) figuur c. We gebruiken spijkertjes van 2 cm lengte.

Rondom de rand van figuur c lijmen we een strookje fineer dat 17½ cm lang, 1 cm breed en 1 mm dik is, zodat het staafje er niet af kan glijden.

Als we alles heel goed geschuurd hebben, lakken we de hanger met blanke lak; daarna met heel fijn schuurpapier nog eens schuren en weer lakken.

Op 2 cm uit de zijkanten maken wij twee schilderijhaakjes.

Materiaalstaatje

1 stukje multiplex 8 mm dik, 30 × 11 cm
1 stukje multiplex 8 mm dik, 15 × 11 cm
1 stukje multiplex 8 mm dik, 7½ × 6½ cm
1 stukje fineer 1 mm dik, 17½ × 1 cm

tekening b

tekening c

f

e

COCO
de CLOWN

HEERLIJK WEER OM TE WANDELEN...

WWWENNGG!!!

BEN JIJ HET WEER, ONDEUGENDE TIMBO?

LATER...
IK HEB ECHT TREK IN EEN BORDJE SOEP...
SOEP

WAAR ZIJN DE SOEPBORDEN?
PEPER

HET RUIKT HEERLIJK,

MAAR HET SMAAKT VRESELIJK!

LATER...
WEG, JULLIE! DIE WORSTJES ZIJN VOOR MIJ.

TIMBO, NIET KIETELEN! DAAR KAN IK NIET TEGEN.

NU HEB IK NIETS TE ETEN.

JE MOET LEREN JE SLURF IN BEDWANG TE HOUDEN.

HÈ, HÈ, NU KAN IK EVEN RUSTIG MIJN GANG GAAN.

BENNG!
BOONTJE KOMT OM ZIJN LOONTJE, COCO.

BRAAF VAN JE DAT JE ME NAAR HUIS BRENGT, TIMBO.

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.